Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 639 van 7 september 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat I. SIMONE**
Stanleystraat 62
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 februari 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 januari 2026.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 februari 2026 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat I. SIMONE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 28 december 2023 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 18 juni 2025.

1.2. Op 15 januari 2026 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:
"*A. Feitenrelaas*
U, A.-H. J. A. (°(…)), verklaart over de Irakese nationaliteit te beschikken. U bent een soennitische Arabier afkomstig uit Bagdad. Hier woonde u eerst in de wijk Al Bayaa en vanaf 2007 in de wijk Al Amariyah. Tot het

vijfde middelbaar ging u naar school en daarna begon u te werken. U oefende in Irak verschillende jobs uit, zoals timmerman, heffen en verplaatsen van bloemzakken, schilderen van gebouwen, in een bakkerij, bezorging, in een winkel die elektrische toestellen verkocht, in een kledingswinkel, in een carwash en als dagarbeider in de bouwsector.
U verklaarde dat uw vader J. A. R. (O.V. (…)) als officier werkte voor het leger. Toen het nieuwe regime aan de macht kwam, zou uw vader dingen moeten doen hebben van de milities die tot het regime behoorden, die tegen zijn principes ingingen, waardoor hij zijn job verliet. Hierna kregen hij en ook de rest van het gezin bedreigingen van onbekende milities. Uw vader werd verschillende keren vastgehouden en de laatste keer voor één maand. Hij werd zwaar gemarteld. Uw vader kon niet meer werken, jullie hadden geen eigen huis en het was niet makkelijker er te leven. Uw vader verliet Irak in 2015. Hij reisde naar België en werd op 31 augustus 2017 de vluchtelingenstatus toegekend.
Voor het vertrek van uw vader kende u problemen gelinkt aan het profiel van uw vader. Zo werd u vaak op straat uitgedaagd, belden ze naar uw werkgever dat u niet voor hem mocht werken, en werd u eens meegenomen en voor twee dagen vastgehouden. Ook na het vertrek van uw vader bleef u problemen kennen. Op een keer veroorzaakte een persoon, een lid van al Hashd al-Shaabi zo bleek later, opzettelijk een ongeval met u. Hij diende een klacht in tegen u. U moest onderduiken tot u twee maand later kon aantonen dat hij de verkeersfout maakte.
Ondertussen startte uw vader de gezinsherenigingsprocedure op. U, uw moeder en drie broers reisden naar Iran om alles in orde te maken. Uiteindelijk verlieten jullie Irak in 2018 en vlogen op 1 september 2018 met jullie visa in het kader van gezinshereniging naar België.
Op 22 maart 2022 werd u veroordeeld door de 54e kamer van de Franstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel voor de verkrachting van een volwassen persoon met verzwarende omstandigheden, en opzettelijke slagen met verzwarende omstandigheden, tot een gevangenisstraf van zes jaar en een verbod van tien jaar op het uitoefenen van de rechten onder artikel 31 alinea 1 van het strafwetboek. Deze feiten deden zich voor tijdens de nacht van 9 op 10 juli 2021. U ging in beroep tegen deze uitspraak. Echter veroordeelde het hof van beroep te Brussel u op 15 juli 2022 evenzeer tot een gevangenisstraf van zes jaar.
Op 1 augustus 2023 werd uw recht van verblijfsrecht afgevoerd.
Op 28 december 2023 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in. Bij een terugkeer naar Irak vreest u vervolgd te zullen worden door de milities gezien het toenmalige profiel van uw vader, gezien het feit dat u een soenniet bent en gezien de veiligheidssituatie in Irak. Ook stelt u niet terug te kunnen naar Irak aangezien u reeds zeven jaar in België verblijft en het hier gewoon geworden bent.
Ter staving van uw verzoek legde u de kopieën van volgende documenten neer: de identiteitspagina van uw paspoort, een psychologisch attest en de aanwezigheidsattesten bij uw psycholoog, documenten inzake uw werk, taalles en integratieles in België, foto's van uw broer in Irak en een foto van uw moeder haar graf.

B. Motivering
Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.
Wat betreft uw verklaringen en de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw mentale en fysieke gezondheidstoestand en ter staving van het argument dat deze u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten, moet er immers op worden gewezen dat deze niet aantonen dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. U haalde aan dat u vaak pijn heeft aan uw schouder (CGVS, p.3-4). Hiervoor ging u nog niet naar een dokter in België. U legt hieromtrent geen medisch attest neer. Verder stelt u astma te hebben en hier medicatie voor te nemen (CGVS, p.3-4). Evenmin legt u hieromtrent enige bewijzen voor. Tenslotte haalde u aan dat u psychologische problemen kent (CGVS, p.3). Deze namen toe sinds het overlijden van uw moeder en de (medische) situatie van uw broer in Irak (CGVS, p.5). Uit het voorgelegde attest (d.d. 14/06/2025) komt naar voren dat u in een angstige toestand verkeert en te maken heeft met slaapproblemen, een gematigde reactieve depressieve toestand en een moeilijk rouwproces kent. Daarnaast kende u een opmerkelijke evolutie in uw therapeutisch werk volgens de psycholoog. Nergens uit deze attesten blijkt dat u niet in staat zou zijn om de vragen te begrijpen en er uitgebreid en gericht op te antwoorden.
Tijdens het persoonlijk onderhoud op 18 juni 2025 werd u meegedeeld dat u het zeker moest melden wanneer u zich niet goed zou voelen, en dat er altijd een pauze kon genomen worden (CGVS, p.6). Verder werd u op het einde van het persoonlijk onderhoud gevraagd of u het gevoel had dat u alles kon vertellen, waarop u instemmend antwoordde (CGVS, p.18). Tijdens het persoonlijk onderhoud werd door u of advocaat geen melding gemaakt van ongemakken. Ook het CGVS kon dergelijke noden niet vaststellen in uw hoofde tijdens het persoonlijk onderhoud.
Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.
Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Vooreerst vreest u bij terugkeer naar Irak vervolgd te worden door personen van de milities gezien het toenmalige profiel van uw vader. Het Commissariaat-generaal (CGVS) meent echter dat u er niet in slaagt deze vrees aannemelijk te maken doorheen het persoonlijk onderhoud.
Het loutere feit dat u een familielid bent van een begunstigde van internationale bescherming heeft geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft u niet automatisch recht op een internationale beschermingsstatus daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou bestaan.
Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.
Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.
In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat volgt.
Zo maakt u geenszins aannemelijk dat u omwille van het profiel van uw vader een persoonlijke vrees voor vervolging dient te koesteren in Irak. Eerst en vooral kan de manier van handelen van uw belagers, zoals u deze voorstelt, geenszins overtuigen. Immers haalde u aan dat hun doel was dat jullie zouden vertrekken (CGVS, p.13). Echter leken ze allerminst te slagen in hun opzet. Voor jaren bleven jullie in dezelfde regio aanwezig en zetten jullie jullie leven verder. Hun intimidaties of zogenaamde valselijke beschuldigingen bij een verkeersongeval tevens blote beweringen – stroken dan ook geenszins met hun opzet. Indien ze jullie werkelijk wilden verjagen uit het land, is hun jarenlange handelswijze allesbehalve aannemelijk. Er kan immers verwacht worden dat ze verder repercussies zouden nemen indien jullie geen reactie zouden geven aan hun bedreigingen. Dat deze personen dan ook nooit overgingen tot meer concrete vergeldingsacties doet danig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees. De vaststelling dringt zich dan ook op dat indien ze het werkelijk op u en uw familie gemunt zouden hebben, ze reeds alle kansen hadden u en uw familieleden te treffen. Te meer dat u in uw huis bleef vertoeven en uw leven verder zette zonder enige significante problemen. U slaagt er dan ook niet in om deze werkwijze en vermeende bedreigingen geloofwaardig voor te stellen.
Ook jullie eigen manier van handelen rijmt op geen enkele manier met de vermeende vrees in jullie hoofde. Zo zouden jullie telkens maar weer geïntimideerd worden om het land te verlaten, en zou u heden ten dage niet kunnen terugkeren naar Irak omwille van deze personen, maar was het blijkbaar geen enkel probleem om al die jaren in dezelfde regio te blijven wonen (CGVS, p.12). Gevraagd waarom jullie nog zo lang in Irak bleven als jullie er gevaar liepen, stelde u de vraag waar jullie zouden gaan (CGVS, p.13). U geconfronteerd met het feit dat jullie toch al naar een buurland of een familielid in een andere stad konden gaan om minstens jullie zelf wat meer in veiligheid te brengen, haalde u aan dat het probleem was dat u moest werken en dat u geen werk kon vinden in een andere plek. Deze verklaring houdt echter geen steek daar u elders evengoed werk kon zoeken. Zeker daar u van vele markten thuis bent gezien de verschillende jobs die u reeds uitoefende in allerhande sectoren. Dat u dit zelfs niet zou proberen om u en uw gezinsleden enigszins in veiligheid te brengen en er gewacht werd om Irak te verlaten tot de gezinshereniging in orde was, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vrees compleet.
Tevens is het een compleet raadsel wat uw vrees bij terugkeer momenteel zou inhouden. Op de vraag wat u vreest dat er zou gebeuren indien u terugkeert naar Irak, stelde u zelf dat u niet weet wat er kan gebeuren (CGVS, p.15). Indien u zelf niet eens in concreto kunt aangeven wat uw vrees bij terugkeer zou inhouden, is dit voor het CGVS evenzeer gissen. Het valt echter weinig ernstig te noemen dat u uw eigen terugkeer vrees niet meer gedetailleerd zou kunnen uiteenzetten, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan.
Bovendien betreft dit volgens uw verklaringen een probleem voor uw ganse familie, maar gingen uw moeder en drie broers op 23 januari 2025 naar Irak voor een bezoek en een aanzoek van uw broer N. (CGVS, p.4, 10). Desbetreffende terugkeer, al was dit voor een bezoek, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vermeende terugkeervrees compleet. Het is immers niet onlogisch te verwachten dat uw familie geen voet terug in Irak zou zetten indien jullie er een vrees voor vervolging dienen te koesteren en u omwille van deze reden internationale bescherming vraagt. Dat zij er dan ook geen enkele graten in zagen om terug te gaan naar Irak, strookt geenszins met de vermeende vrees waarop u zich baseert. Tevens verbleven uw broers op het moment van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS (d.d.18/06/2025) nog steeds in Irak zonder enige problemen gelinkt aan uw vermeende vrees. Er deden zich dan ook geen vergeldingsfeiten meer voor. U toont dan ook niet aan dat u in geval van terugkeer wél zou worden vervolgd.

Ten tweede haalde u aan niet in Irak te kunnen leven daar u een soenniet bent (CGVS, p.17). Gezien uw geloof en naam kreeg u te maken met discriminatie, zoals bij het vinden van een job of huis, en werd u meermaals tegengehouden, meegenomen, geslagen en terug vrijgelaten (CGVS, p.17-18). Behalve het feit dat dit blote beweringen betreffen, blijkt uit de beschikbare landeninformatie (EUAA Country Guidance Iraq van november 2024 https://www.euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/20241113_CG_Iraq.pdf) dat het loutere feit dat iemand een soennitische Arabier is, normaliter niet leidt tot een gegronde vrees voor vervolging. Bij de individuele beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat u zal worden blootgesteld aan vervolging, moet rekening worden gehouden met omstandigheden die het risico beïnvloeden, zoals gebied van herkomst, religie en (vermeende) banden met ISIL-leden en geslacht. Door louter te wijzen op het feit dat u soms tegengehouden werd en er discriminatie voorkomt op de arbeids- en huizenmarkt, reikt u geen elementen of feiten aan waarmee een gegronde vervolgingsvrees in concreto aannemelijk wordt gemaakt. Het feit dat uw moeder en broers, eveneens soennitische Arabieren, daarenboven terugkeerden naar Irak zet dit louter kracht bij.

Ten derde haalt u aan niet terug te willen naar Irak, omdat er in Irak veel bomaanvallen en explosies plaatsvinden en dat het een land zonder wetten is, waardoor er geen veiligheid, bescherming of mensenrechten zijn, dient bemerkt te worden dat dit slechts een verwijzing betreft naar een algemene situatie die u geenszins op u als persoon in concreto aannemelijk maakt (CGVS, p.10-11). Waar u aangeeft dat in Irak iedereen op elk moment gedood kan worden, zoals uw moeder, en men daarbij geen rechten heeft, stipt het CGVS aan dat het overlijden van uw moeder een verkeersongeval betrof en geenszins een doelgerichte aanslag. Bijgevolg kan dit, hoe betreurenswaardig ook, iedereen overkomen in elk land. Bovendien vond er wel degelijk een rechtszaak plaats volgens uw verklaringen en werd de tegenpartij enkele dagen opgesloten in de gevangenis. Waar u verklaarde dat de rechter het ongeval 80% de schuld achtte van het voertuig waarin uw moeder zat, terwijl de dader zonder rijbewijs reed met een auto die niet van hem was en misschien onder invloed was, betreffen die blote beweringen die evenmin enige uitstaans met de Vluchtelingenconventie kennen. U toont op geen enkele manier aan dat u persoonlijk bij terugkeer naar Irak een vrees zou dienen te koesteren omwille van deze hypothetische verwijzingen naar de algemene situatie.

Tenslotte wierp u nog op dat u jong was toen u vertrok uit Irak, dat u zeven jaar in België bent en dat u hier veel dingen geleerd heeft over de wet, over regelgeving en de manier van leven, en dat u gewoon geworden bent aan het leven in België (CGVS, p.10-11). U zou daarom niet meer in Irak kunnen leven. Gevraagd waarom u zich niet meer zou kunnen aanpassen aan een leven in Irak, stelde u dat u hier gewoon geworden bent aan iets juist en dat u jong was toen u hier kwam en hier opgroeide (CGVS, p.16). U geconfronteerd met het feit dat u reeds 21 jaar oud was toen u naar België kwam, hetgeen toch niet zo jong is, blijft u verwijzen naar het feit dat u reeds zeven jaar in België verblijft. Een ontwikkelde westerse levensstijl door louter tijdsverloop is echter geen afdoende reden om te worden erkend als vluchtelingen. U toont daarbij niet op concrete wijze aan dat u daadwerkelijk nieuwe normen en waarden heeft geïnternaliseerd zodanig dat er in uw hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Er werd u gevraagd wat precies moeilijk zou zijn voor u terug in Irak (CGVS, p.16). U verwees naar de manier om met mensen om te gaan, werk, de straat, en mensen, bijvoorbeeld hier kan je zonder angst met een ambtenaar spreken. Gevraagd wat anders zou zijn in de manier om met mensen me te gaan, geeft u aan dat uw manier van denken veranderd is, bijvoorbeeld mensen met verschillende standpunten respecteren elkaar, hier spaart u meer geld dan vroeger in Irak, denkt u meer aan uw familie dan aan uzelf, en begrijpt u waarom iemand wetten moet respecteren. Nogmaals gepolst of er nog zaken veranderd zijn in uw manier van denken, verwees u naar het feit dat er in België verzekeringen zijn, goede ziekenhuizen en een degelijk rechtssysteem (CGVS, p.17).

Uit deze elementen blijkt echter niet dat uw verblijf en ervaringen in België u zodanig hebben beïnvloed dat u hier in België waarden en standpunten heeft ontwikkeld die u van de Iraakse samenleving hebben vervreemd, zodat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. Deze elementen volstaan niet om aan te tonen dat u zich een bepaalde levenswijze eigen hebt gemaakt die, aanleiding geeft tot veranderingen in gedrag, houding of uiterlijk die als fundamentele kenmerken van uw identiteit kunnen worden beschouwd en waarvan niet kan worden geëist dat u ze zou opgeven, noch dat ze onverenigbaar zijn met de Iraakse maatschappelijke of traditionele normen. De meerderheid van uw opgeworpen elementen betreffen immers gedragingen, die hopelijk evenzeer van u in Irak zouden kunnen verwacht worden, en die geenszins specifiek zijn aan de Belgische samenleving. Voorts verwijst u ook nog naar het verschil in sociale en juridische instanties, maar toont dit geenszins een verandering in uw gedachtengoed aan en kent een verwijzing naar de socio-economische situatie geen uitstaans met de Vluchtelingenconventie.

U maakt niet aannemelijk dat u bij terugkeer naar Irak gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Irak. Een louter verblijf in het Westen en het feit dat u daarbij kennis hebben gemaakt met het leven in een vrije samenleving (in vergelijking met Irak) en de hiermee gepaard gaande rechten en plichten, volstaat op zich evenmin om aan te nemen dat u de hiermee samenhangende westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft geïnternaliseerd dat er van u niet kan verwacht worden dat u deze zou opgeven of verbergen. Het loutere gegeven dat u zich in geval van terugkeer in enige mate dient te conformeren aan de dominante cultuur en aan de hiermee gepaard gaande

restricties, maakt op zich geen vervolging of ernstige schade uit. Bepaalde aanpassingen om zich aan bepaalde culturele standaarden of normen aan te passen, vormen op zich geen inbreuk op fundamentele grondrechten en vrijheden.
Tevens dient opgemerkt te worden dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl en deelname aan de Belgische samenleving in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling. Daarbij dient te worden beklemtoond dat enige mate van integratie niet per definitie inhoudt dat u in die mate verwesterd zouden zijn, dat een terugkeer naar Irak voor u onmogelijk zou zijn. Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van jullie niet meer zou kunnen worden verwacht dat jullie er afstand van nemen teneinde zich aan te passen aan het in Irak vigerende normen- en waardenpatroon. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Irak zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Irakese gemeenschap. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging.
Ook moet worden opgemerkt dat de UNHCR en de EUAA in hun laatste rapporten niet vermelden dat personen die terugkeren naar Irak na een kort of langdurig verblijf in het buitenland worden blootgesteld aan vervolging, discriminatie die zo ernstig is dat het als vervolging kan worden beschouwd, of risico's in verband met artikel 48/4, §2, a), b) en c) van de Vreemdelingswet (zie de UNHCR International Protection Considerations with Regards to People Fleeing Iraq van januari 2024, beschikbaar op: https://www.refworld.org/policy/ countrypos/unhcr/2024/ en/147247 en het EUAA COI Report Iraq - Country Guidance van november 2024, beschikbaar op: https:// euaa.europa.eu/country-guidance-iraq-2024).
Gelet op de voorgaande vaststellingen kan het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie niet worden aangenomen.
De documenten die u neerlegde ter staving van uw verzoek kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De identiteitspagina van uw paspoort staaft louter uw identiteit, hetgeen hier niet betwist wordt. De foto's van uw broer in Irak en van het graf van uw moeder tonen louter aan dat uw broer gewond raakte en uw moeder overleed. Deze zeggen echter niets over een terugkeervrees in uw hoofde. De documenten inzake uw werk, taallessen en integratiecursus in België tonen louter aan dat u enigszins deelneemt aan de samenleving alhier, maar tonen op geen enkele manier aan dat u bij terugkeer naar Irak een vrees zou dienen te koesteren op vervolging, noch dat u in die mate verwesterd zou zijn dat u niet zou kunnen terugkeren naar Irak (zie uitgebreide motivering supra). Tenslotte legde u nog een psychologisch attest neer en een overzicht van uw aanwezigheden bij de psycholoog. Deze documenten leveren geen bewijswaarde inzake uw vermeende problemen, noch inzake uw terugkeervrees. Het psychologisch attest zegt enkel iets over uw mentale en fysieke toestand en toont geen actuele vrees in uw hoofde aan door de aangehaalde elementen supra. Het biedt evenmin een verklaring voor de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid. Een medisch attest is bovendien geen sluitend bewijs van de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde psychische problemen werden opgelopen. Een arts kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de mentale problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt.
Wat betreft de boordeling van uw nood aan subsidiaire bescherming bij terugkeer naar uw land van herkomst, dient het hierna volgende te worden opgemerkt.
Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat er geen redenen zijn om uitspraak te doen over het bestaan in uw hoofde van een reëel risico op ernstige schade. Artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet verplicht namelijk niet dat de voorwaarden voor de toekenning van de subsidiaire bescherming worden nagegaan alvorens te besluiten tot de uitsluiting van deze bescherming.
Artikel 55/4, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: "Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat: (…) c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden."
Uit de elementen aanwezig in het administratief dossier blijkt uw betrokkenheid bij een ernstig misdrijf. In dit verband dient te worden gewezen op het arrest van het hof van beroep te Brussel van 15 juli 2022. Hieruit blijkt dat u veroordeeld werd wegens verkrachting van een volwassen persoon met verzwarende omstandigheden, en opzettelijke slagen met verzwarende omstandigheden. Hoewel u de ten laste gelegde feiten ontkent en tot op heden aanhaalt dat de seksuele betrekkingen met het slachtoffer met wederzijdse toestemming gebeurden en u geen slagen uitdeelde, achtte het hof van beroep te Brussel de feiten bewezen.

Uit het vonnis blijkt dat het onderzoek aantoonde dat u in de nacht van 9 op 10 juli 2021 het slachtoffer in een vergevorderd stadium van intoxicatie ontvoerde en zonder wederzijdse toestemming seksuele betrekkingen met haar had, en dat er feiten van geweld plaatsvonden. Het hof van beroep oordeelde dat de context van de onthulling van de feiten volledig neutraal is. Dat de verklaringen van het slachtoffer minutieus, coherent, en constant waren en geen tegenstrijdigheden kenden. De klacht is genuanceerd en zonder enige overdrijving.

De staat van hulpbehoevendheid waarin het slachtoffer werd gevonden toont duidelijk dat ze werd blootgesteld aan een sterk traumatische situatie. De seksuele agressie set toonde meerdere verwondingen die wijzen op feiten van ernstig geweld. De verdachte legde verklaringen af die met de tijd veranderden, die niet waarschijnlijk zijn en daarom ongeloofwaardig. Het vergevorderde stadium van intoxicatie bij het slachtoffer tijdens de nacht van de feiten is vastgesteld. De ontvoering waar zij het slachtoffer van was, is kristalhelder. Er wordt geconcludeerd dat deze onbetwistbare reeks ernstige, duidelijke, precieze, overeenstemmende en samenhangende vermoedens de schuld van de verdachte, u dus, aantonen.
Bijgevolg moet, wat u betreft, de toepassing van de uitsluitingsclausule vervat in artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet worden onderzocht.
Bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf moet rekening worden gehouden met de volgende criteria: de aard van de handeling, de straf, de werkelijke schade, en het soort procedure om vervolging in te stellen. Elk van deze factoren, alleen of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat een misdrijf "ernstig" is in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.
Volgens 417/11 van het Strafwetboek is verkrachting elke gestelde daad die bestaat of mede bestaat uit een seksuele penetratie van welke aard en met welk middel ook, gepleegd op een persoon of met behulp van een persoon die daar niet in toestemt.
Verkrachting is een ernstig misdrijf dat op bijzonder gewelddadige wijze schade toebrengt aan de fysieke en psychologische integriteit van het slachtoffer. Het is een daad die onuitwisbare en blijvende sporen achterlaat.
Als seksuele agressie is verkrachting een diep traumatiserende vorm van geweld die verwoestende gevolgen voor het leven van het slachtoffer kan hebben. Fysiek kunnen slachtoffers verwondingen oplopen, seksueel overdraagbare aandoeningen krijgen of ongewenst zwanger raken. Op psychologisch vlak kan het opgelopen trauma leiden tot diepgaande stoornissen, waarvan de nawerkingen vele jaren kunnen aanhouden en die gespecialiseerde psychologische begeleiding vereisen.
De ernst van verkrachting wordt unaniem erkend in het strafrecht van veel landen, dat de daders van dergelijke handelingen streng straft. Het Belgische Strafwetboek (artikel 417/11 e.v.) voorziet in gevangenisstraffen van 10 tot 15 jaar in geval van verkrachting en in geval van verzwarende omstandigheden in gevangenisstraffen die kunnen oplopen tot 30 jaar.
In paragraaf 40 van zijn "Background note on the application of the exclusion clauses: article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees" van 4 september 2003 stelt de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen: "(…) Moord, verkrachting, brandstichting en gewapende overval zijn "ernstige" misdrijven. (…)"
In casu kan niet anders dan worden besloten dat het om ernstige feiten gaat. Blijkens het vonnis maakte u zich schuldig aan ontvoering, verkrachting en het toedienen van geweld aan een vrouw die danig geïntoxiceerd was en duidelijk te kennen gaf geen seksuele betrekkingen met u te willen hebben tijdens de nacht van de feiten. Het hof van beroep te Brussel verwijst daarbij naar de intrinsieke aard en de extreme ernst van de feiten, die blijk geven van de flagrante minachting die u heeft getoond voor zowel de persoon van anderen, hun fysieke, psychische en seksuele integriteit, als voor de elementaire regels van het leven in de samenleving. Met een houding die grensde aan intimidatie, bleef u het slachtoffer achtervolgen om af te spreken en seks te hebben bij u thuis. Daarbij profiteerde u van het vertrouwen dat zij in u had, en heeft u misbruik gemaakt van de kwetsbare situatie waarin zij zich bevond gezien haar verhoogd alcoholgehalte. In deze toestand werd ze door middel van geweld naar uw woning gebracht. Uw genot reeds op zak heeft u haar op een presenteerbedje aangeboden aan uw vriend, evenzeer voor een seksuele ervaring. Gezien de fysieke en mentale dwang, haar gezondheidstoestand werd ze overgeleverd aan uw seksuele appetijt zonder hieraan te kunnen ontsnappen. Deze handelingen zijn zeer veelzeggend over uw onvermogen om uw seksuele driften te beheersen, uw gebrek aan respect voor de wil en toestemming van anderen en het geweld dat u gebruikt om uw laaghartige instincten te bevredigen. Deze feiten zijn van die aard dat ze mentale trauma's opleveren, en dramatische gevolgen kunnen hebben voor haar persoonlijke ontplooiing en haar psychisch evenwicht, inclusief het vertrouwen in anderen en zichzelf, en de weg naar een evenwichtige en bevredigende seksualiteit. Ook moet rekening gehouden worden met het gegeven dat feiten van deze aard een aanzienlijke sociale verstoring veroorzaken, alsook met de verontwaardiging onder de bevolking over seksueel misbruik van vrouwen, temeer daar in dit geval één van hen kwetsbaar was, en de afkeuring van dergelijke daden door alle leden van de samenleving.
Dit blijkt eveneens verder uit het vonnis dat u een gevangenisstraf van zes jaar oplegde, om u bewust te maken van de ernst van de verboden die u heeft overtreden en van de schade die u het slachtoffer heeft berokkend, en u zo veel mogelijk te ontmoedigen om in de toekomst opnieuw in de fout te gaan.
Gelet op al deze elementen komt het Commissariaat-generaal tot de conclusie dat de verkrachting, als ernstig misdrijf moet worden aangemerkt.
Er is vastgesteld dat u bent veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes jaar voor de feiten die u hebt gepleegd en die deze uitsluitingsbeslissing rechtvaardigen. Het Commissariaat-generaal betwist niet dat u deze straf heeft uitgezeten. U verklaarde dat u in oktober 2023 vervroegd vrijkwam uit de gevangenis en nog een enkelband diende te dragen tot april 2025 (CGVS, p.15). Hierna kreeg u geen verdere voorwaarden opgelegd. U wordt wel verder opgevolgd door de psycholoog en moet consequent naar de justitie assistent gaan. Uw straf eindigt in 2027, zo stelde u.

In zaak C-63/24 (Galte) https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=298704&pageIndex=0&doclang=nl&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=18232046 , benadrukt het Hof van Justitie van de Europese Unie dat niet kan worden uitgesloten dat de ernst van een strafbaar feit anders wordt beoordeeld op het moment dat het is gepleegd en op het moment dat een verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht. In dit verband preciseert het Hof dat het feit dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt zijn straf heeft uitgezeten "in aanmerking moet worden genomen" om te bepalen of hij moet worden geacht onder de uitsluitingsgronden van artikel 12, lid 2, sub b, van de Kwalificatierichtlijn te vallen. Het Hof benadrukte echter dat het feit dat verzoeker zijn straf heeft uitgezeten "slechts één van een aantal omstandigheden is" en "op zichzelf geenszins in de weg staat" aan de toepassing van die bepaling. Om de ernst van het betrokken strafbare feit te beoordelen, zal de bevoegde autoriteit in het bijzonder moeten kijken naar het soort handeling in kwestie, de opgelopen en opgelegde straf, de periode die is verstreken sinds het strafbare gedrag, het gedrag van de betrokkene gedurende die periode en het eventuele berouw dat hij heeft getoond. Deze overwegingen zijn mutatis mutandis ook van toepassing op artikel 14, lid 3, sub a, artikel 17, lid 1, sub b, en artikel 19, lid 3, sub a, van de Kwalificatierichtlijn.

Bijgevolg moet het Commissariaat-Generaal, om de ernst van een misdrijf te beoordelen, in het bijzonder het soort handeling in kwestie, de opgelopen en opgelegde straf, de tenuitvoerlegging van de uitgesproken straf, de periode die is verstreken sinds de strafbare gedraging, het gedrag van de betrokken persoon tijdens die periode en de eventuele spijtbetuiging onderzoeken.

In het onderhavige geval is de Commissaris-Generaal, rekening houdend met de factoren die volgden op de door u gepleegde feiten, van mening dat, ondanks de uitvoering van uw straf, en het gegeven dat u aanhaalt dat u de gevangenis eerder mocht verlaten daar u zich goed gedragen had (CGVS, p.15), de ernst van de gepleegde feiten vaststaat op het moment dat deze beslissing wordt genomen

Zo dient herhaald te worden dat u een vrouw tegen haar wil meenam, verkrachtte en geweld gebruikte tegen haar. Hiervoor werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes jaar. Bovendien moet er worden vastgesteld dat u niet alleen ten tijde van het uitspreken van de veroordelingen maar ook nog na het uitzitten van uw straf de feiten waarvoor u veroordeeld bent ontkent (CGVS, p.14-15). U blijft herhalen dat u geen misdaad heeft begaan en dat u niet begrijpt waarom uw toenmalige vriendin een klacht tegen u indiende. Uw flagrant gebrek aan schuldinzicht laat toe te besluiten dat u volhardt in het gedachtegoed waarbij u de integriteit en het recht op zelfbeschikking van vrouwen en meisjes ontkent. Ook de wijze waarop u invulling heeft gegeven aan uw leven in België getuigt op zich niet van een herintegratie in de samenleving die u voor dergelijk ongewenst gedrag kan behoeden. Waar u reeds gewerkt heeft, de taal aan het leren bent en een integratiecursus volgde (CGVS, p.5), dient opgemerkt te worden dat dit geen elementen betreffen waaruit zou kunnen blijken dat uw verblijf in België zich in uw hoofde heeft uitgestrekt voorbij hetgeen kan worden verwacht van een vreemdeling die in België verblijft. De vaststellingen aangaande uw schuldinzicht en gedrag na het volbrengen van uw straf laten niet toe om afbreuk te doen aan de ernst van de feiten waarvoor u veroordeeld werd.

Met het oog op de bovenstaande bevindingen rechtvaardigt het feit dat u al bent veroordeeld en een gevangenisstraf hebt uitgezeten voor de bovengenoemde handelingen geenszins dat de uitsluitingsclausules niet op u moeten worden toegepast.

Uit de elementen in het dossier blijkt dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor dit misdrijf. U werd immers door de rechtbank en het hof aangewezen als dader voor het aangehaalde misdrijf. Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de mogelijkheid dat u op grond van bovengenoemde feiten van internationale bescherming zou worden uitgesloten. De door u aangehaalde elementen tonen evenwel niet aan dat u geen individuele verantwoordelijkheid voor de door u gepleegde misdrijven zou treffen.

U tracht slechts de feiten waarvoor u veroordeeld werd te ontkennen en te minimaliseren door te stellen dat het slachtoffer uw vriendin was, dat de relatie met wederzijdse toestemming was en dat er geen bewijs was, geen getuige, geen camerabeelden en geen medische testen (CGVS, p.14-15). U geeft aan tot op heden niet te begrijpen waarom zij een klacht tegen u indiende. Uw voorstelling staat evenwel volledig haaks op de vaststellingen van de rechtbank van eerste aanleg en van het hof van beroep en kan bijgevolg niet aanvaard worden.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen is het Commissariaat-generaal van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg dient u te worden uitgesloten van de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u hier uw leven terug wilt opbouwen (CGVS, p.15) is niet van dien aard dat zij de toepassing van de clausule die u uitsluit van internationale bescherming in de weg staat.

Wanneer de commissaris-generaal een verzoeker om internationale bescherming uitsluit van de subsidiaire beschermingsstatus, is hij overeenkomstig artikel 55/4, §4 van de Vreemdelingenwet verplicht een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In het licht van de bovenstaande elementen bestaat er, wat u betreft, geen gegronde vrees voor vervolging. Bijgevolg is een verwijderingsmaatregel verenigbaar met artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Onderstaande analyses wijzen er eveneens op dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.
Bij de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR international protection considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq van januari 2024 (beschikbaar op https:// www.refworld.org/policy/countrypos/unhcr/2024/en/147247 of https://www.refworld.org) en de EUAA Country Guidance Note: Iraq van november 2024 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/publications/country guidance-iraq-november-2024 of https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance) in rekening genomen.
Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld.
Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet te worden onderzocht, dit in het licht van enerzijds de door de verzoeker verstrekte bewijselementen en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst erop dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.
In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van een situatie van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet worden gehouden met de volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methoden en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers de provincie ontvluchten als gevolg van het gewapende conflict.
De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Er wordt ook rekening gehouden met andere indicatoren, in eerste instantie bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de bovengenoemde indicatoren niet volstaan om het reële risico voor burgers te beoordelen.
Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds 2013 grotendeels wordt bepaald door de opkomst van Islamitische Staat (ISIS) en de strijd daartegen, en sinds de zomer van 2020 tevens door het conflict tussen de Turkse strijdkrachten en verschillende gewapende groeperingen (zoals de PKK) in het noorden van het land (zie de COI Focus Irak: veiligheidssituatie van 29 Augustus 2025 (update), beschikbaar op https:// www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak._veiligheidssituatie_20250829.pdf ; en het EUAA Country of Origin Report Iraq: security situation van mei 2024, beschikbaar op https:// www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20240523.pdf) en de EUAA COI Country Focus: Iraq van october 2025 beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/ euaa_coi_report_iraq_country_focus_20251001.pdf of https://www.cgra.be/nl). Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact hiervan in Irak regionaal verschillend zijn. Deze regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak.
Er moet dus niet alleen rekening worden gehouden met de huidige situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio waar u vandaan komt. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Deze regio omvat zowel de stad Bagdad als verschillende aangrenzende districten. De stad Bagdad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en Nissan. De provincie omvat ook de districten Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah, Al Madain en Abu Ghraib.
Het gebied rond de stad Bagdad wordt ook wel de "Bagdad Belts" genoemd. Dit is echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak en het is ook geen duidelijk afgebakende geografische regio. Toch is het duidelijk dat deze "belts" zich zowel binnen als buiten de provincie Bagdad bevinden. Veiligheidsincidenten in het deel van de belts dat zich binnen de provincie Bagdad bevindt, werden dus in mee aanmerking genomen bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in deze provincie. In 2022 werd de totale bevolking van deze provincie geschat op 9.006.001 personen.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten. De Iraqi Security Forces (ISF's) en de Popular Mobilization Forces (PMF's) zijn verantwoordelijk voor de veiligheidscontroles en het handhaven van de orde. Pro Iraanse milities krijgen steeds meer controle over de "Bagdad Belts". Deze milities controleren de bevolking en de routes rond Bagdad in de hoop de Amerikaanse troepen te verdrijven en de situatie zo vorm te geven dat op langere termijn een demografische meerderheid kan worden behouden. De ISF zijn daarom gedwongen om hun tijd te verdelen tussen deze problematiek en hun strijd tegen Islamitische Staat in Irak en Syrië (ISIS), wat de efficiëntie van hun inspanningen op beide fronten vermindert.
De dreiging die IS vormt in Bagdad en de Bagdad Belts is beperkt. De laatste terroristische aanslag dateert van januari 2021 en werd gepleegd door twee zelfmoordterroristen, waarbij 32 mensen omkwamen. Het is ook belangrijk om te benadrukken dat er in 2024 en 2025 geen zelfmoordaanslagen of autobommen waren, wat in schril contrast staat met de periode 2012-2017, toen dergelijke incidenten veelvuldig voorkwamen.
IS heeft nog steeds bolwerken in het district Tarmiya, ten noorden van Bagdad, en voert aanvallen van geringe intensiteit uit tegen de ISF in de vorm van moorden of hinderlagen met lichte wapens en geïmproviseerde explosieven (IED's). Het district Tarmiya is om nog onbekende redenen een van de meest gewelddadige gebieden geworden. Ondanks de druk van de regeringstroepen slaagt IS er nog steeds in om zijn cellen in het noorden van de Baghdad belts te bevoorraden. De frequentie van deze aanslagen is echter zeer laag: IS was tussen 1 januari 2024 en 13 juni 2025 slechts verantwoordelijk voor 10 incidenten in de hele provincie.
Amerikaanse militairen zijn ook sterk aanwezig in de regio Bagdad en zijn soms het doelwit van represailles door sjiitische milities. Als gevolg van het conflict tussen Hamas en Israël is de frequentie en het geweld van deze aanvallen toegenomen. Na 7 oktober waren de Amerikaanse ambassade in Bagdad en Amerikaanse militaire basissen het doelwit van deze milities, wat de Amerikaanse regering ertoe aanzette om haar personeel ter plaatse om veiligheidsredenen in te krimpen. Het aantal slachtoffers aan Amerikaanse kant blijft echter laag. Deze aanvallen worden meestal uitgevoerd met behulp van drones, IED's of raketten.
Amerikaanse troepen voeren ook indirecte aanvallen uit, meestal als reactie op aanvallen die ze hebben ondergaan. In november 2023 vielen bij een luchtaanval op PMF's in Syrië en in het zuiden van Bagdad acht doden. De federale regering veroordeelde deze aanvallen als een schending van de soevereiniteit van het land en een aanval op het Iraakse veiligheidsapparaat. In december 2023 was de Amerikaanse ambassade het doelwit van "minstens zeven mortieren", maar geen enkele groep eiste de aanval op. In januari 2024 doodde een Amerikaanse aanval een hoge officier en een onderbevelhebber van Harakat Hezbollah al-Nujaba, een door Iran gesteunde PMF, en verwondde zes andere personen. Deze aanval zou zijn bevolen wegens het grote aantal aanvallen op Amerikaanse troepen waarvoor de desbetreffende PMF sinds 17 oktober 2023 verantwoordelijk was. Een andere soortgelijke aanval vond plaats op 7 februari 2024 tegen Kata'ib Hezbollah, waarbij een PMF-commandant en twee van zijn bewakers werden gedood. Kata'ib Hezbollah wordt door de Amerikaanse autoriteiten verantwoordelijk geacht voor de aanval op de Amerikaanse basis in Jordanië op 28 januari 2024. Sinds eind januari laat de beschikbare informatie een scherpe daling zien van het aantal aanvallen op Amerikaanse troepen. Dit zou het gevolg zijn van de wens van de Iraanse elite om de sjiitische milities niet te dwingen tot een open conflict met Amerikaanse troepen.
De PMF's kennen ook interne rivaliteiten. In december 2023 kwamen Saraya Al-Salam (een militie die banden heeft met de Sadristische beweging) en Asa'ib ahl Al-Haq (AAH) meermaals met elkaar in botsing. Deze rivaliteit is voornamelijk gebaseerd op politieke en financiële concurrentie. Er wordt ook gestreden om de territoriale controle over Bagdad, met name in het zuiden van de stad, in het Dora-gebied. In februari 2024 vonden andere gevechten plaats tussen verschillende milities, waarbij verschillende PMF-strijders en burgers omkwamen. In juli 2025 werd het ministerie van Landbouw bestormd door leden van PMF-groeperingen die banden hebben met Katai'b Hezbollah, met als doel de nieuwe directeur te verdrijven. Daarbij kwam een politieagent om het leven.
Vanaf oktober 2019 was Bagdad het toneel van grote protestbewegingen tegen de heersende politieke klasse, de regering en buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. De autoriteiten reageerden hardhandig op degenen die betrokken waren bij de protesten tegen de regering. Er braken gewelddadige botsingen uit tussen demonstranten enerzijds en de veiligheidstroepen en andere gewapende actoren anderzijds. Rond maart 2020 verloor de protestbeweging aan kracht door de gezondheidscrisis in verband met de Covid-19-epidemie, waardoor het aantal demonstranten op straat sterk afnam. Kleinschalige demonstraties bleven plaatsvinden, soms gepaard gaand met geweld, tot 2022. Deze protesten eindigden in augustus, nadat demonstranten het parlement en het presidentiële paleis waren binnengedrongen als reactie op de terugtrekking van Moqtada Al Sadr uit de politiek en om te protesteren tegen de mogelijke benoeming van Al Sudani tot premier. Hierna is de beweging volledig tot stilstand gekomen en kunnen de demonstraties tot het verleden gerekend worden. Dit politiek gemotiveerde geweld is doelgericht en past niet in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, d.w.z. een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een land tegenover gewapende organisaties staan of waarin twee of meer gewapende organisaties elkaar bestrijden.
Uit het bovenstaande blijkt duidelijk dat er in de hele provincie veiligheidsincidenten plaatsvinden. Het totale aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers dat ze veroorzaken is echter zeer laag gebleven. Sinds januari 2025 is het totale aantal veiligheidsincidenten geleidelijk afgenomen en bedraagt nu minder dan 20 per maand. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in Bagdad kleinschalig en doelgericht is. De

daders kunnen echter vaak niet worden geïdentificeerd. Wel kan worden gesteld dat sjiitische milities en criminele organisaties achter politiek en crimineel geweld zitten, zoals ontvoeringen en afpersing.
Volgens IOM waren er op 31 december 2024 1.031.475 binnenlandse ontheemden in Irak. Sinds januari 2014 heeft IOM melding gemaakt van 4.927.890 ontheemde Iraakse burgers die inmiddels zijn teruggekeerd naar hun regio van herkomst. Wat Bagdad en de provincie Bagdad betreft, zullen er op 31 december 2024 naar schatting 96.216 terugkerenden en 42.000 ontheemden zijn in de andere provincies van het land.
Volgens de "EUAA Guidance Note" kan er voor geen enkele provincie van Irak worden geconcludeerd dat er sprake is van een situatie waarin het willekeurige geweld in het kader van een gewapend conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 15c van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn. Voor de provincie Bagdad wordt er gesteld dat er willekeurig geweld plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict, maar niet op een hoog niveau waardoor een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om een reëel risico op het lijden van ernstige schade op grond van artikel 15(c) van de Kwalificatierichtlijn, aan te tonen.
Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in zijn arrest van 14 januari 2020 in de zaak D. et al. tegen Roemenië (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds zijn arresten in de zaken J.K. et al. tegen Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. tegen België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van die aard is dat de verwijdering van een persoon naar een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.
In het kader van de beoordelingsmarge waarover ze beschikt, gelet op bovenstaande vaststellingen en na een grondig onderzoek van de beschikbare informatie is de commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat de huidige situatie in de provincie Bagdad niet van die aard is dat burgers, louter door hun aanwezigheid aldaar, een reëel risico lopen, het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.
Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurige geweld in de provincie Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.
U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.
De commissaris-generaal is van oordeel dat een verwijderingsmaatregel wat u betreft verenigbaar is met artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie
U komt niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Steunend op artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 52, 55/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van de motiveringsplicht en van "*artikel 4 van Richtlijn 2004/83*".

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.
Er wordt in het verzoekschrift nader ingegaan op verzoekers vrees vervolgd te worden door de milities ten gevolge van het profiel van zijn vader, op zijn vrees wegens zijn soennitische origine alsook op zijn vrees omwille van de situatie in Irak. Tevens wordt verzoekers verwestering en zijn verblijf in het buitenland aangestipt.
Daarnaast wordt concreet ingegaan op de uitsluiting van de subsidiaire bescherming en wordt tevens omstandig aangevoerd dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2. Stukken

Verweerder brengt op 6 augustus 2026 overeenkomstig oud artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota bij waarbij wordt gewezen op volgende rapporten waarnaar een weblink wordt toegevoegd:
- UNHCR, *International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq* van januari 2024;
- EUAA *Country Guidance Note: Iraq* van november 2024;
- COI Focus Irak Veiligheidssituatie van 29 augustus 2025;
- EUAA *Country of Origin Report Iraq: Security situation* van mei 2024;
- EUAA *COI Country Focus: Iraq* van oktober 2025;
- COI Focus Irak – De invloed van de Iran-oorlog op de veiligheidssituatie in Irak van mei 2026.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder andere artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.2. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan worden gewezen op volgende omstandige motieven in de bestreden beslissing:
"*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*
Wat betreft uw verklaringen en de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw mentale en fysieke gezondheidstoestand en ter staving van het argument dat deze u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten, moet er immers op worden gewezen dat deze niet aantonen dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. U haalde aan dat u vaak pijn heeft aan uw schouder (CGVS, p.3-4). Hiervoor ging u nog niet naar een dokter in België. U legt hieromtrent geen medisch attest neer. Verder stelt u astma te hebben en hier medicatie voor te nemen (CGVS, p.3-4). Evenmin legt u hieromtrent enige bewijzen voor. Tenslotte haalde u aan dat u psychologische problemen kent (CGVS, p.3). Deze namen toe sinds het overlijden van uw moeder en de (medische) situatie van uw broer in Irak (CGVS, p.5). Uit het voorgelegde attest (d.d. 14/06/2025) komt naar voren dat u in een angstige toestand verkeert en te maken heeft met slaapproblemen, een gematigde reactieve depressieve toestand en een moeilijk rouwproces kent. Daarnaast kende u een opmerkelijke evolutie in uw therapeutisch werk volgens de psycholoog. Nergens uit deze attesten blijkt dat u niet in staat zou zijn om de vragen te begrijpen en er uitgebreid en gericht op te antwoorden.
Tijdens het persoonlijk onderhoud op 18 juni 2025 werd u meegedeeld dat u het zeker moest melden wanneer u zich niet goed zou voelen, en dat er altijd een pauze kon genomen worden (CGVS, p.6). Verder werd u op het einde van het persoonlijk onderhoud gevraagd of u het gevoel had dat u alles kon vertellen, waarop u instemmend antwoordde (CGVS, p.18). Tijdens het persoonlijk onderhoud werd door u of advocaat geen melding gemaakt van ongemakken. Ook het CGVS kon dergelijke noden niet vaststellen in uw hoofde tijdens het persoonlijk onderhoud.
Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."
Verzoeker laat deze concrete en pertinente motieven die de Raad kan bijtreden volledig ongemoeid zodat hij er geen afbreuk aan kan doen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van de artikelen 3, 1) en 5) *juncto* 9 en 10 van de Verordening (EU) 2024/1347 en artikel 15, a) en b) van de Verordening (EU) 2024/1347

2.3.3.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Irak vervolging door milities wegens het profiel van zijn thans in België als vluchteling erkende vader die tijdens het voormalige regime als officier voor het Iraaks leger heeft

gewerkt. Verzoeker stipt tevens aan een soenniet te zijn en wijst op de (veiligheids)situatie in Irak. Daarnaast meent verzoeker niet meer te kunnen terugkeren naar Irak wegens zijn jarenlange verblijf in België.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Irak een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dan het grotendeels volharden in zijn verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

2.3.3.2. Vooreerst wordt er in de bestreden beslissing inzake verzoekers vrees bij terugkeer naar Irak vervolgd te worden door personen van de milities gezien het toenmalige profiel van zijn vader met reden geoordeeld dat hij er niet in slaagt deze vrees aannemelijk te maken doorheen het persoonlijk onderhoud:
"*Het loutere feit dat u een familielid bent van een begunstigde van internationale bescherming heeft geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft u niet automatisch recht op een internationale beschermingsstatus daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou bestaan.*
Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.
Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.
In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat volgt.
Zo maakt u geenszins aannemelijk dat u omwille van het profiel van uw vader een persoonlijke vrees voor vervolging dient te koesteren in Irak. Eerst en vooral kan de manier van handelen van uw belagers, zoals u deze voorstelt, geenszins overtuigen. Immers haalde u aan dat hun doel was dat jullie zouden vertrekken (CGVS, p.13). Echter leken ze allerminst te slagen in hun opzet. Voor jaren bleven jullie in dezelfde regio aanwezig en zetten jullie jullie leven verder. Hun intimidaties of zogenaamde valselijke beschuldigingen bij een verkeersongeval tevens blote beweringen – stroken dan ook geenszins met hun opzet. Indien ze jullie werkelijk wilden verjagen uit het land, is hun jarenlange handelswijze allesbehalve aannemelijk. Er kan immers verwacht worden dat ze verder repercussies zouden nemen indien jullie geen reactie zouden geven aan hun bedreigingen. Dat deze personen dan ook nooit overgingen tot meer concrete vergeldingsacties doet danig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees. De vaststelling dringt zich dan ook op dat indien ze het werkelijk op u en uw familie gemunt zouden hebben, ze reeds alle kansen hadden u en uw familieleden te treffen. Te meer dat u in uw huis bleef vertoeven en uw leven verder zette zonder enige significante problemen. U slaagt er dan ook niet in om deze werkwijze en vermeende bedreigingen geloofwaardig voor te stellen.
Ook jullie eigen manier van handelen rijmt op geen enkele manier met de vermeende vrees in jullie hoofde. Zo zouden jullie telkens maar weer geïntimideerd worden om het land te verlaten, en zou u heden ten dage niet kunnen terugkeren naar Irak omwille van deze personen, maar was het blijkbaar geen enkel probleem om al die jaren in dezelfde regio te blijven wonen (CGVS, p.12). Gevraagd waarom jullie nog zo lang in Irak bleven als jullie er gevaar liepen, stelde u de vraag waar jullie zouden gaan (CGVS, p.13). U geconfronteerd met het feit dat jullie toch al naar een buurland of een familielid in een andere stad konden gaan om minstens jullie zelf wat meer in veiligheid te brengen, haalde u aan dat het probleem was dat u moest werken en dat u geen werk kon vinden in een andere plek. Deze verklaring houdt echter geen steek daar u elders evengoed werk kon zoeken. Zeker daar u van vele markten thuis bent gezien de verschillende jobs die u reeds uitoefende in allerhande sectoren. Dat u dit zelfs niet zou proberen om u en uw gezinsleden enigszins in veiligheid te brengen en er gewacht werd om Irak te verlaten tot de gezinshereniging in orde was, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vrees compleet.
Tevens is het een compleet raadsel wat uw vrees bij terugkeer momenteel zou inhouden. Op de vraag wat u vreest dat er zou gebeuren indien u terugkeert naar Irak, stelde u zelf dat u niet weet wat er kan gebeuren (CGVS, p.15). Indien u zelf niet eens in concreto kunt aangeven wat uw vrees bij terugkeer zou inhouden, is dit voor het CGVS evenzeer gissen. Het valt echter weinig ernstig te noemen dat u uw eigen terugkeer vrees

niet meer gedetailleerd zou kunnen uiteenzetten, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan.
Bovendien betreft dit volgens uw verklaringen een probleem voor uw ganse familie, maar gingen uw moeder en drie broers op 23 januari 2025 naar Irak voor een bezoek en een aanzoek van uw broer N. (CGVS, p.4, 10). Desbetreffende terugkeer, al was dit voor een bezoek, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vermeende terugkeervrees compleet. Het is immers niet onlogisch te verwachten dat uw familie geen voet terug in Irak zou zetten indien jullie er een vrees voor vervolging dienen te koesteren en u omwille van deze reden internationale bescherming vraagt. Dat zij er dan ook geen enkele graten in zagen om terug te gaan naar Irak, strookt geenszins met de vermeende vrees waarop u zich baseert. Tevens verbleven uw broers op het moment van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS (d.d.18/06/2025) nog steeds in Irak zonder enige problemen gelinkt aan uw vermeende vrees. Er deden zich dan ook geen vergeldingsfeiten meer voor. U toont dan ook niet aan dat u in geval van terugkeer wél zou worden vervolgd."
Door het profiel van zijn vader te benadrukken en te volharden in de problemen die hij wegens diens profiel al heeft ervaren kan verzoeker geenszins een ander licht werpen op verweerders omstandige en terechte bevindingen die steun vinden in de door hemzelf geschetste context.
Verzoeker meent nog dat het gedrag van de milities hem niet kwalijk kan genomen worden daar hij hier geen deel van is en er geen controle op heeft doch kan met dergelijk betoog niet overtuigen. Immers brengt verzoeker geenszins enig specifiek of valabel element bij dat op aannemelijke wijze kan verklaren hoe verzoeker en zijn familie jarenlang in dezelfde regio en na het vertrek van de vader in hetzelfde huis konden blijven zonder concrete repercussies ondanks dat de opzet van hun belagers erin bestond hen uit het land te verjagen (persoonlijk onderhoud, p. 6, 12-13). Daarenboven stipt de Raad aan dat verzoekers broer(s) en zijn vier paternale ooms terug/nog in Bagdad wonen zonder vermelding van specifieke problemen wegens het profiel van verzoekers vader ondanks zijn verklaring dat “het hele gezin” werd bedreigd (persoonlijk onderhoud, p. 4, 8, 15; Vragenlijst van 8 januari 2024, vraag 4 en 5).
Verzoeker kan evenmin het gedrag van zijn - naar Irak voor een bezoek terugkerende - familieleden verschonen door te benadrukken dat dit bezoek een specifiek doel had namelijk een bezoek/aanzoek inzake zijn broer N. terwijl zijn familie overigens hier zo voorzichtig mogelijk probeerde te handelen ter vermijding van verdere incidenten. Immers valt dergelijk bezoek waarbij ze zich wel degelijk buiten begaven (persoonlijk onderhoud, p. 4, 15) waarvan overigens geenszins de hoogdringendheid van een persoonlijke, dwingende aanwezigheid wordt aangetoond, in geen geval te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging te Irak hetgeen afbreuk doet aan de ernst en geloofwaardigheid van verzoekers vrees.

2.3.3.3. Inzake verzoekers vrees wegens zijn soennitische afkomst heeft de commissaris-generaal terdege gemotiveerd als volgt:
“Ten tweede haalde u aan niet in Irak te kunnen leven daar u een soenniet bent (CGVS, p.17). Gezien uw geloof en naam kreeg u te maken met discriminatie, zoals bij het vinden van een job of huis, en werd u meermaals tegengehouden, meegenomen, geslagen en terug vrijgelaten (CGVS, p.17-18). Behalve het feit dat dit blote beweringen betreffen, blijkt uit de beschikbare landeninformatie (EUAA Country Guidance Iraq van november 2024 https://www.euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/20241113_CG_Iraq.pdf) dat het loutere feit dat iemand een soennitische Arabier is, normaliter niet leidt tot een gegronde vrees voor vervolging. Bij de individuele beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat u zal worden blootgesteld aan vervolging, moet rekening worden gehouden met omstandigheden die het risico beïnvloeden, zoals gebied van herkomst, religie en (vermeende) banden met ISIL-leden en geslacht. Door louter te wijzen op het feit dat u soms tegengehouden werd en er discriminatie voorkomt op de arbeids- en huizenmarkt, reikt u geen elementen of feiten aan waarmee een gegronde vervolgingsvrees in concreto aannemelijk wordt gemaakt. Het feit dat uw moeder en broers, eveneens soennitische Arabieren, daarenboven terugkeerden naar Irak zet dit louter kracht bij."
Verzoeker benadrukt de meegemaakte discriminerende incidenten die niet worden tegengesproken door het CGVS. Hij meent dat de verwijzing naar algemene informatie hier niet kan volstaan gelet op de concreet meegemaakte feiten.
Allereerst wordt samen met verweerder aangestipt dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het loutere feit dat iemand een soennitische Arabier is, normaliter niet leidt tot een gegronde vrees voor vervolging (EUAA Country Guidance Note: Iraq van november 2024; p. 25-26). Soennitische Arabieren lopen evenwel een vervolgingsrisico als ze worden gezien als aanhangers van ISIL. De beoordeling van de vraag of een verzoeker wordt beschouwd als verbonden met ISIL hangt af van individuele omstandigheden, zoals plaats van herkomst en/of verblijf in een voorheen door ISIL gecontroleerd gebied, leeftijd en geslacht evenals politieke achtergrond en stamaffiliatie (EUAA Country Guidance Note: Iraq van november 2024; p. 22-26).
Verzoeker reikt geen elementen of feiten aan waarmee een gegronde vervolgingsvrees in concreto aannemelijk wordt gemaakt. Hierbij stipt de Raad alvast aan dat verzoeker, die afkomstig is uit Bagdad, uitdrukkelijk verklaarde zelf niet politiek actief te zijn en geen lid noch sympathisant te zijn van een politieke partij (Vragenlijst van 8 januari 2024, vraag 3; persoonlijk onderhoud, p. 7).

Waar verzoeker louter volhardt in de meegemaakte discriminerende incidenten en discriminatie bij het vinden van een job of huis benadrukt, wenst de Raad op te merken dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhouden. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moet het ontzeggen van rechten en discriminatie van die aard zijn dat dit aanleiding geeft tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten van een verzoeker worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst voor die verzoeker ondraaglijk wordt (RvS 27 februari 2001, nr. 93.571). Verzoeker toont geenszins concrete, overtuigende elementen aan waaruit kan blijken dat hij systematisch gediscrimineerd werd en zou worden bij een terugkeer naar Irak, te meer hij ondanks de vermeende discriminatie in Irak er evenwel meerdere jobs – zelfs tegelijk – had en er ook een huis kon huren (Verklaring DVZ, p. 7; persoonlijk onderhoud, p. 6-7).

2.3.3.4. Wat betreft de vrees wegens de algemene (veiligheids)situatie in Irak, treedt de Raad volgende overwegingen bij:
"*Ten derde haalt u aan niet terug te willen naar Irak, omdat er in Irak veel bomaanvallen en explosies plaatsvinden en dat het een land zonder wetten is, waardoor er geen veiligheid, bescherming of mensenrechten zijn, dient bemerkt te worden dat dit slechts een verwijzing betreft naar een algemene situatie die u geenszins op u als persoon in concreto aannemelijk maakt (CGVS, p.10-11). Waar u aangeeft dat in Irak iedereen op elk moment gedood kan worden, zoals uw moeder, en men daarbij geen rechten heeft, stipt het CGVS aan dat het overlijden van uw moeder een verkeersongeval betrof en geenszins een doelgerichte aanslag. Bijgevolg kan dit, hoe betreurenswaardig ook, iedereen overkomen in elk land. Bovendien vond er wel degelijk een rechtszaak plaats volgens uw verklaringen en werd de tegenpartij enkele dagen opgesloten in de gevangenis. Waar u verklaarde dat de rechter het ongeval 80% de schuld achtte van het voertuig waarin uw moeder zat, terwijl de dader zonder rijbewijs reed met een auto die niet van hem was en misschien onder invloed was, betreffen die blote beweringen die evenmin enige uitstaans met de Vluchtelingenconventie kennen. U toont op geen enkele manier aan dat u persoonlijk bij terugkeer naar Irak een vrees zou dienen te koesteren omwille van deze hypothetische verwijzingen naar de algemene situatie.*"
Door louter vast te houden aan zijn verklaringen zoals afgelegd tijdens de administratieve procedure brengt verzoeker geen dienstige elementen bij die afbreuk kunnen doen aan voorgaande pertinente vaststellingen. Waar verzoeker nog opwerpt dat het onmogelijk is documenten bij te brengen inzake het overlijden van zijn moeder gezien hij er zelf niet bij betrokken was, oordeelt de Raad dat - daargelaten verzoeker geenszins aantoont dat hij als descendent en oudste zoon deze documenten al dan niet via tussenkomst van familieleden of daartoe bevoegde of bekwame derden niet zou kunnen bekomen - hij hiermee geen afbreuk kan doen aan zijn eigen verklaringen dat dit slechts een verkeersongeval betrof waarmee geen doelgerichte aanslag wordt aangetoond (persoonlijk onderhoud, p. 4, 10).
Verzoeker weet zonder enige aanwijzingen dat hij (of zijn familie) persoonlijk wordt geviseerd geen gegronde vervolgingsvrees aannemelijk te maken. De Raad stipt in dit verband aan dat een verzoeker om internationale bescherming, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene of slechte toestand in het land van herkomst maar enig verband met zijn persoon moet aannemelijk maken. Louter blote beweringen en verwijzingen naar algemene informatie zonder dergelijk risico in concreto aan te tonen, kunnen in casu dan ook niet volstaan, te meer gelet op de overige vaststellingen inzake zijn profiel en individuele omstandigheden (cf. 2.3.3.2., 2.3.3.3. en 2.3.3.5.).

2.3.3.5. Waar verzoeker bij terugkeer naar Irak een vrees zou koesteren wegens zijn langdurig verblijf in België, wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd:
"*Tenslotte wierp u nog op dat u jong was toen u vertrok uit Irak, dat u zeven jaar in België bent en dat u hier veel dingen geleerd heeft over de wet, over regelgeving en de manier van leven, en dat u gewoon geworden bent aan het leven in België (CGVS, p.10-11). U zou daarom niet meer in Irak kunnen leven. Gevraagd waarom u zich niet meer zou kunnen aanpassen aan een leven in Irak, stelde u dat u hier gewoon geworden bent aan iets juist en dat u jong was toen u hier kwam en hier opgroeide (CGVS, p.16). U geconfronteerd met het feit dat u reeds 21 jaar oud was toen u naar België kwam, hetgeen toch niet zo jong is, blijft u verwijzen naar het feit dat u reeds zeven jaar in België verblijft. Een ontwikkelde westerse levensstijl door louter tijdsverloop is echter geen afdoende reden om te worden erkend als vluchtelingen. U toont daarbij niet op concrete wijze aan dat u daadwerkelijk nieuwe normen en waarden heeft geïnternaliseerd zodanig dat er in uw hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Er werd u gevraagd wat precies moeilijk zou zijn voor u terug in Irak (CGVS, p.16). U verwees naar de manier om met mensen om te gaan, werk, de straat, en mensen, bijvoorbeeld hier kan je zonder angst met een ambtenaar spreken. Gevraagd wat anders zou zijn in de manier om met mensen me te gaan, geeft u aan dat uw manier van denken veranderd is, bijvoorbeeld mensen met verschillende standpunten respecteren elkaar, hier spaart u meer geld dan vroeger in Irak, denkt u meer aan uw familie dan aan uzelf, en begrijpt u waarom iemand wetten moet respecteren. Nogmaals*

gepolst of er nog zaken veranderd zijn in uw manier van denken, verwees u naar het feit dat er in België verzekeringen zijn, goede ziekenhuizen en een degelijk rechtssysteem (CGVS, p.17).
Uit deze elementen blijkt echter niet dat uw verblijf en ervaringen in België u zodanig hebben beïnvloed dat u hier in België waarden en standpunten heeft ontwikkeld die u van de Iraakse samenleving hebben vervreemd, zodat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. Deze elementen volstaan niet om aan te tonen dat u zich een bepaalde levenswijze eigen hebt gemaakt die, aanleiding geeft tot veranderingen in gedrag, houding of uiterlijk die als fundamentele kenmerken van uw identiteit kunnen worden beschouwd en waarvan niet kan worden geëist dat u ze zou opgeven, noch dat ze onverenigbaar zijn met de Iraakse maatschappelijke of traditionele normen. De meerderheid van uw opgeworpen elementen betreffen immers gedragingen, die hopelijk evenzeer van u in Irak zouden kunnen verwacht worden, en die geenszins specifiek zijn aan de Belgische samenleving. Voorts verwijst u ook nog naar het verschil in sociale en juridische instanties, maar toont dit geenszins een verandering in uw gedachtengoed aan en kent een verwijzing naar de socio-economische situatie geen uitstaans met de Vluchtelingenconventie.
U maakt niet aannemelijk dat u bij terugkeer naar Irak gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Irak. Een louter verblijf in het Westen en het feit dat u daarbij kennis hebben gemaakt met het leven in een vrije samenleving (in vergelijking met Irak) en de hiermee gepaard gaande rechten en plichten, volstaat op zich evenmin om aan te nemen dat u de hiermee samenhangende westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft geïnternaliseerd dat er van u niet kan verwacht worden dat u deze zou opgeven of verbergen. Het loutere gegeven dat u zich in geval van terugkeer in enige mate dient te conformeren aan de dominante cultuur en aan de hiermee gepaard gaande restricties, maakt op zich geen vervolging of ernstige schade uit. Bepaalde aanpassingen om zich aan bepaalde culturele standaarden of normen aan te passen, vormen op zich geen inbreuk op fundamentele grondrechten en vrijheden.
Tevens dient opgemerkt te worden dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl en deelname aan de Belgische samenleving in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling. Daarbij dient te worden beklemtoond dat enige mate van integratie niet per definitie inhoudt dat u in die mate verwesterd zouden zijn, dat een terugkeer naar Irak voor u onmogelijk zou zijn. Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van jullie niet meer zou kunnen worden verwacht dat jullie er afstand van nemen teneinde zich aan te passen aan het in Irak vigerende normen- en waardenpatroon. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Irak zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Irakese gemeenschap. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging.
Ook moet worden opgemerkt dat de UNHCR en de EUAA in hun laatste rapporten niet vermelden dat personen die terugkeren naar Irak na een kort of langdurig verblijf in het buitenland worden blootgesteld aan vervolging, discriminatie die zo ernstig is dat het als vervolging kan worden beschouwd, of risico's in verband met artikel 48/4, §2, a), b) en c) van de Vreemdelingswet (zie de UNHCR International Protection Considerations with Regards to People Fleeing Iraq van januari 2024, beschikbaar op: https://www.refworld.org/policy/ countrypos/unhcr/2024/ en/147247 en het EUAA COI Report Iraq - Country Guidance van november 2024, beschikbaar op: https:// euaa.europa.eu/country-guidance-iraq-2024)."
Door louter aan te halen dat hij op een jonge leeftijd in België is aangekomen, hij hier al zeven jaar verblijft en ondertussen hier zijn mindervalide broer verzorgt en door te betogen dat het verblijf buiten Irak hem effectief veranderd heeft en hij op een volledig andere manier leeft met een gewijzigde denkwijze kan verzoeker - die in België definitief werd veroordeeld voor verkrachting en opzettelijke slagen met verzwarende omstandigheden - geen ander licht laten schijnen op verweerders omstandige en concrete bevindingen die steun vinden in de beschikbare landeninformatie en de stukken van het dossier. In casu slaagt verzoeker er niet in afdoende aannemelijk te maken dat hij bij terugkeer naar Irak gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als een persoon die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Irak. *In casu* kan uit de aangebrachte elementen niet afdoende worden afgeleid dat verzoeker bij terugkeer naar Irak gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Irak, te meer verzoeker tot zijn 21 jaar nog in Irak heeft verbleven, alwaar hij tot het vijfde jaar naar het middelbaar onderwijs is gegaan en er meerdere jobs heeft gehad (Verklaring DVZ, p. 6-7, 12; persoonlijk onderhoud, p. 7) waaruit kan worden afgeleid dat hij in Irak gevormd was naar de waarden en normen aldaar. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Iraakse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.
Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Irak daar hij aangaf dat zijn broer(s) waarmee hij contacten onderhoudt alsook

zijn (vier) paternale ooms, (drie) paternale tantes, een maternale oom, (vijf) maternale tantes en maternale neven nog in Irak verblijven (persoonlijk onderhoud, p. 5, 8). Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Arabisch en hij aangaf soennitisch moslim te zijn (Verklaring DVZ, p. 6-7; persoonlijk onderhoud, p. 6).

2.3.3.6. Ten slotte meent de Raad dat de door verzoeker op het CGVS neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van deze in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd:
"*De documenten die u neerlegde ter staving van uw verzoek kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De identiteitspagina van uw paspoort staaft louter uw identiteit, hetgeen hier niet betwist wordt. De foto's van uw broer in Irak en van het graf van uw moeder tonen louter aan dat uw broer gewond raakte en uw moeder overleed. Deze zeggen echter niets over een terugkeervrees in uw hoofde. De documenten inzake uw werk, taallessen en integratiecursus in België tonen louter aan dat u enigszins deelneemt aan de samenleving alhier, maar tonen op geen enkele manier aan dat u bij terugkeer naar Irak een vrees zou dienen te koesteren op vervolging, noch dat u in die mate verwesterd zou zijn dat u niet zou kunnen terugkeren naar Irak (zie uitgebreide motivering supra). Tenslotte legde u nog een psychologisch attest neer en een overzicht van uw aanwezigheden bij de psycholoog. Deze documenten leveren geen bewijswaarde inzake uw vermeende problemen, noch inzake uw terugkeervrees. Het psychologisch attest zegt enkel iets over uw mentale en fysieke toestand en toont geen actuele vrees in uw hoofde aan door de aangehaalde elementen supra. Het biedt evenmin een verklaring voor de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid. Een medisch attest is bovendien geen sluitend bewijs van de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde psychische problemen werden opgelopen. Een arts kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de mentale problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt.*"
Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de concrete beoordeling ervan.

2.3.3.7. Wat betreft verzoekers medische toestand wijst de Raad er ter volledigheid nog op dat deze geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in de artikelen 3, 1) en 5) *juncto* 9 en 10 van de Verordening (EU) 2024/1347, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 (cf. HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Immers toont verzoeker in casu geenszins aan dat hij omwille van zijn psychologische toestand zou worden onderworpen aan vervolging of een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 15, b) van de Verordening (EU) 2024/1347. Verzoeker brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd.
Geheel ten overvloede herinnert de Raad er nog aan dat voor de beoordeling van zijn medische problemen verzoeker gebruik dient te maken van de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.8. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan het aangebrachte vluchtrelaas of aan de door verzoeker ingeroepen vrees.

De Raad meent dat verzoeker zich dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dit ongeloofwaardig bevonden relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker, voorgaande vaststellingen mee in acht genomen, geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico lopen op de doodstraf, executie, foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviseerd.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 4, vijfde lid van de Verordening 2024/1347/EU van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: de Verordening (EU) 2024/1347).

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en de artikelen 3, 1) en 5) juncto 9 en 10 van de Verordening (EU) 2024/1347 in aanmerking worden genomen noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 15, a) en b) van de Verordening (EU) 2024/1347.

2.3.4. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft

2.3.4.1. De bestreden beslissing tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen in toepassing van oud artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet.
Voormelde bepaling werd opgeheven bij artikel 53 van de wet van 16 juni 2026 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie (BS 19 juni 2026).
Wat betreft de inhoud van voormelde opgeheven bepaling kan thans dienstig verwezen worden naar artikel 17 van de Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: de Verordening (EU) 2024/1347).

Artikel 17 van de Verordening (EU) 2024/1347 bepaalt:
"*1. Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van subsidiaire bescherming wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat die onderdaan van een derde land of staatloze:*
(…)
b) een ernstig misdrijf heeft gepleegd voorafgaand aan zijn of haar aankomst op het grondgebied van de lidstaat of voor een ernstig misdrijf is veroordeeld na zijn of haar aankomst;
(…)
2. Lid 1 is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de daarin genoemde misdrijven of handelingen.
(…)
4. Wanneer de beslissingsautoriteit, op basis van een beoordeling van de ernst van de door de betrokken persoon gepleegde misdrijven of handelingen en van de individuele verantwoordelijkheid van die persoon, rekening houdend met alle omstandigheden die deze misdrijven of handelingen en de situatie van die persoon kenmerken, heeft vastgesteld dat een of meer relevante uitsluitingsgronden als bedoeld in lid 1 of 2 van toepassing zijn, sluit de beslissingsautoriteit de verzoeker uit van de subsidiairebeschermingsstatus zonder een evenredigheidstoetsing in verband met de vrees voor ernstige schade uit te voeren.(…)"

Voorts wordt gewezen op artikel 57/6, § 1 van de Vreemdelingenwet zoals gewijzigd bij de wet van 16 juni 2026 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie (*BS* 19 juni 2026), dat thans luidt als volgt:
"*De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd:*
(...)
13° om een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel op grond van artikel 3, 5) en 6), van Verordening (EU) 2024/1347 wanneer hij de betrokkene uitsluit van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 17 van die Verordening; (…)"

De beslissing tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus bestaat dus uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

Het eerste onderdeel heeft betrekking op de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van oud artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet, heden het artikel 17, eerste lid, b) van de Verordening (EU) 2024/1347, ingevolge de vaststelling dat verzoeker veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf.

Artikel 17 van de Verordening (EU) 2024/1347 bevat een uitsluitingsgrond, die een uitzondering is en dus restrictief moet worden uitgelegd (cf vJ 13 september 2018, nr. C-369/17, Shajin Ahmed/Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, pt. 52). Gelet op het uitzonderlijk karakter van deze uitsluitingsbepaling en het algemeen rechtsbeginsel dat wie zich op een feit wenst te beroepen, er het bewijs van dient te leveren, rust de bewijslast te dezen op verweerder.

Het begrip "*ernstig misdrijf*" wordt in de Verordening (EU) 2024/1347 niet gedefinieerd en deze Verordening bevat evenmin een expliciete verwijzing naar het nationale recht ter interpretatie van dit begrip (cf. HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, Shajin Ahmed/Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, § 33). In zijn arrest *Shajin Ahmed* stelt het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) dat de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus vergelijkbaar zijn met de gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus (i*bid.*, § 45). De in artikel 17, eerste lid, b) van de Verordening (EU) 2024/1347 neergelegde grond voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus heeft echter een bredere werkingssfeer. Het betreft meer algemeen een ernstig misdrijf, dus zonder dat er sprake is van beperkingen

in geografische of temporele zin of met betrekking tot de aard van het misdrijf (cf. *ibid.,* §§ 46- 47). Net als bij de gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus is het doel van de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus om personen die de aan de subsidiaire beschermingsstatus verbonden bescherming onwaardig worden bevonden van die status uit te sluiten, en om de geloofwaardigheid van het gemeenschappelijk Europees asielstelstel te handhaven (*ibid*., §§ 43-47 en 51). Verder heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat de bevoegde autoriteit artikel 17, eerste lid, b) van de richtlijn 2011/95/EU (heden Verordening (EU) 2024/1347) enkel kan toepassen nadat zij de haar ter kennis gebrachte specifieke feiten met betrekking tot de individuele persoon heeft onderzocht om uit te maken of er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de daden van de betrokkene onder de genoemde uitsluitingsgrond vallen. Met andere woorden, een beslissing waarbij een persoon van de subsidiaire beschermingsstatus wordt uitgesloten, moet worden voorafgegaan door een volledig onderzoek van alle omstandigheden van zijn individuele geval en kan niet automatisch worden genomen.

Het begrip "*ernstig misdrijf*" wordt in de Verordening (EU) 2024/1347 niet gedefinieerd en deze Verordening bevat evenmin een expliciete verwijzing naar het nationale recht ter interpretatie van dit begrip (*ibid*., pt. 33). In dit opzicht oordeelde het Hof van Justitie, na de afwezigheid van een definitie van het begrip "*ernstig misdrijf*" te hebben vastgesteld, als volgt: "*de uniforme toepassing van het Unierecht en het gelijkheidsbeginsel vereisen dat de bewoordingen van een Unierechtelijke bepaling die voor haar betekenis en reikwijdte niet uitdrukkelijk naar het recht van de lidstaten verwijst, normaliter in de gehele Unie autonoom en uniform worden uitgelegd, waarbij met name rekening moet worden gehouden met de context van die bepaling en met het doel van de regeling waarvan zij deel uitmaakt*" (*ibid*., pt. 36).

In zijn, reeds hoger aangehaalde, arrest "*Shajin Ahmed*" stelt het Hof van Justitie dat de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus vergelijkbaar zijn met de gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus (*ibid.,* pt. 45). De in artikel 17, eerste lid, b) van de richtlijn 2011/95/EU (heden Verordening (EU) 2024/1347) neergelegde grond voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus heeft echter een bredere werkingssfeer. Het betreft meer algemeen een ernstig misdrijf, dus zonder dat er sprake is van beperkingen in geografische of temporele zin of met betrekking tot de aard van het misdrijf (*ibid*., pt. 46- 47). Net als bij de gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus bestaat het doel van de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus erin om personen die de aan de subsidiaire beschermingsstatus verbonden bescherming onwaardig worden bevonden van die status uit te sluiten, en om de geloofwaardigheid van het gemeenschappelijk Europees asielstelstel te handhaven (*ibid*., pt. 43-47 en 51).
Verder heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat de bevoegde autoriteit artikel 17, eerste lid, b) van de richtlijn 2011/95/EU (heden Verordening (EU) 2024/1347) enkel kan toepassen nadat zij de haar ter kennis gebrachte specifieke feiten met betrekking tot de individuele persoon heeft onderzocht om uit te maken of er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de daden van de betrokkene onder de genoemde uitsluitingsgrond vallen. Met andere woorden, een beslissing waarbij een persoon van de subsidiaire beschermingsstatus wordt uitgesloten, moet worden voorafgegaan door een volledig onderzoek van alle omstandigheden van zijn individuele geval en kan niet automatisch worden genomen (*ibid.,* pt. 55).

Uit deze rechtspraak blijkt, onder verwijzing naar het EASO-rapport van januari 2016 getiteld "*Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) – A Judicial Analysis*", dat het 'ernstig' karakter van het misdrijf, dat aanleiding geeft tot de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, moet worden beoordeeld aan de hand van meerdere criteria, waaronder de aard van het gepleegde feit, de schade die werd teweeggebracht, de gevolgde strafprocedure, de aard van de straf en de vraag of de meeste rechterlijke instanties het gepleegde feit ook als een ernstig misdrijf zouden aanmerken (*ibid*., pt. 56).
Verder wijst het Hof van Justitie erop dat vergelijkbare aanbevelingen staan vermeld in de "*Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés",* uitgegeven door UNHCR (Genève, 1979, herwerkt in februari 2019, pt. 155-157) (*ibid*., pt. 57) Naar dit handboek wordt overigens ook verwezen in de memorie van toelichting bij het ontwerp dat heeft geleid tot het invoegen van oud artikel 55/4 in de Vreemdelingenwet (*Parl.St*. Kamer, 2005-2006, nr. 51-2478/001, 109).

De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken en deze vloeit in het algemeen voort uit het feit dat de betrokkene bewust het misdrijf heeft gepleegd of er op substantiële wijze aan heeft bijgedragen. Het is niet vereist dat hij het misdrijf fysiek heeft gepleegd: het aanzetten tot, de medeplichtigheid of de deelname aan een gemeenschappelijk criminele onderneming kunnen volstaan (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824). Daartoe moet worden vastgesteld dat verzoeker concreet is betrokken bij een ernstig misdrijf (*actus reus*; materieel element), hetzij als fysieke pleger, hetzij omdat hij heeft aangezet tot of anderszins heeft deelgenomen aan een ernstig misdrijf. Daarnaast moet blijken dat de verzoeker de criminele feiten intentioneel, bewust en met kennis heeft gepleegd (*mens rea;* moreel element), dit is wetens en willens (cf. EASO "*Judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive*", tweede editie (2020), p. 100-112). De individuele verantwoordelijkheid moet dus zowel aan de hand van objectieve criteria

(feitelijk gedrag) als aan de hand van subjectieve criteria (besef en opzet) worden vastgesteld (zie naar analogie HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, Bundesrepublik Deutschland/B. en D., pt. 96).

De uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus houdt verband met de ernst van de gestelde daden, die van die aard moet zijn dat de betrokken persoon niet legitiem aanspraak kan maken op de bescherming die aan de subsidiaire beschermingsstatus is verbonden.

Het Hof van Justitie heeft recent aangegeven dat: "*Wat de gebruikelijke betekenis van de gehanteerde termen betreft, moet worden opgemerkt dat het begrip „misdrijf" weliswaar slaat op feitelijke omstandigheden uit het verleden, namelijk het moment waarop dit misdrijf werd gepleegd, maar dat het begrip „ernstig" daarentegen een beoordelingselement toevoegt dat in de loop van de tijd kan evolueren. Het is dus niet uitgesloten dat de ernst van een misdrijf anders wordt beoordeeld op het moment dat het verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht dan op het moment dat het misdrijf werd gepleegd*" (HvJ 30 april 2025, nr. C-63/24, K. L./Migracijos departamentas prie Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerijos, , pt. 31). In zijn arrest verwijst het Hof van Justitie naar de relevantie van het document HCR/1P/4/FRE/REV.4 van UNHCR van februari 2019, getiteld "*Handboek over procedures en criteria voor het bepalen van de vluchtelingenstatus en richtsnoeren inzake internationale bescherming uit hoofde van het Verdrag van 1951 en het Protocol van 1967 betreffende de status van vluchtelingen*", waar in punt 157 met betrekking tot artikel 1, afdeling F, onder b), van dat verdrag – waarvan de bewoordingen overeenkomen met die van oud artikel 12, lid 2, onder b) van de richtlijn 2011/95/EU – te lezen staat dat "[*h]et feit dat een persoon die veroordeeld is voor een ernstig, niet-politiek misdrijf, zijn straf reeds heeft uitgezeten of gratie of amnestie heeft verkregen, [...] eveneens in aanmerking [moet] worden genomen*", doch zonder dat deze omstandigheid op zichzelf verhindert dat die persoon krachtens die bepaling van de vluchtelingenstatus wordt uitgesloten. Het Hof van Justitie vervolgt dat het, rekening houdend met de omstandigheid dat een persoon zijn straf reeds heeft uitgezeten niet strijdig is met de doelstellingen van oud artikel 12 lid 2, b) van de richtlijn 2011/95/EU, omdat (i) de uitsluiting van de vluchtelingenstatus van een persoon die de hem wegens het betrokken misdrijf opgelegde straf reeds heeft uitgezeten, niet kan worden gerechtvaardigd door het doel te willen voorkomen dat hij aan zijn strafrechtelijke aansprakelijkheid voor dat misdrijf kan ontsnappen en (ii) het feit dat iemand op een bepaald moment in zijn leven ernstige feiten pleegt, er niet noodzakelijkerwijs toe mag leiden dat die persoon voor altijd onwaardig wordt bevonden voor internationale bescherming, zonder dat met name rekening wordt gehouden met zijn eventuele rehabilitatie (HvJ C-63/24, pt. 38). Het feit dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt zijn straf heeft uitgezeten, vormt aldus een element waarmee de bevoegde autoriteit van de betrokken lidstaat noodzakelijkerwijs rekening moet houden bij het onderzoek van alle omstandigheden van het individuele geval (HvJ C-63/24, pt. 43). Deze overwegingen zijn *mutatis mutandis* ook van toepassing op artikel 17, lid 1, b) van de Verordening (EU) 2024/1347.

In het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene wordt rekening gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, zodat er geen afzonderlijke evenredigheidstoetsing moet worden gemaakt die impliceert dat de ernst van de gestelde daden nogmaals wordt beoordeeld zoals thans ook uitdrukkelijk weergegeven in artikel 17, vierde lid van de Verordening (EU) 2024/1347. In dit verband wordt ook beklemtoond dat wanneer een persoon wordt uitgesloten daarmee geen standpunt wordt ingenomen over de daarvan te onderscheiden vraag of deze persoon naar zijn land van herkomst kan worden uitgezet. Om een persoon van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus uit te sluiten is aldus geen evenredigheidstoetsing in het concrete geval vereist (*mutatis mutandis* HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, Bundesrepublik Deutschland/B. en D., pt. 109; EASO "*Judicial analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive*", tweede editie (2020), 53-54 '*Proportionality – why inapproriate'*; p. 117-119 'expiation').

Wanneer de ernst van het misdrijf vaststaat en de individuele verantwoordelijkheid van de verzoeker is vastgesteld, is er bijgevolg geen ruimte meer om de ernst van het misdrijf af te wegen tegen de gevolgen van uitsluiting; verder is de toepassing van de uitsluitingsclausule niet afhankelijk van het bestaan van een actueel gevaar voor de gastlidstaat en is de vraag of de betrokken persoon kan worden verwijderd naar zijn land van herkomst evenmin aan de orde (EASO "*Judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive*", tweede editie (2020), p.53-54 '*Proportionality – why inapproriate*'; p. 117- 119 'expiation').

2.3.4.2. De Raad herhaalt dat de uitsluiting van internationale bescherming bijzonder zware gevolgen heeft en dan ook, inzonderheid wat de vaststelling en de kwalificatie van de feiten betreft, met de grootste omzichtigheid moet worden toegepast.

De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekers handelingen niet te verzoenen zijn met de humanitaire inslag van het subsidiaire beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze met verwijzing naar verzoekers veroordeling door het Hof van Beroep op te Brussel op 15 juli 2022, oordeelt dat uit de elementen van het dossier verzoekers betrokkenheid bij een ernstig misdrijf blijkt in de zin van oud artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet (heden artikel 17, lid 1, b) van de Verordening (EU) 2024/1347).
In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht het volgende overwogen:
"*Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat er geen redenen zijn om uitspraak te doen over het bestaan in uw hoofde van een reëel risico op ernstige schade. Artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet verplicht namelijk niet dat de voorwaarden voor de toekenning van de subsidiaire bescherming worden nagegaan alvorens te besluiten tot de uitsluiting van deze bescherming.*
Artikel 55/4, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: "Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat: (…) c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden."
Uit de elementen aanwezig in het administratief dossier blijkt uw betrokkenheid bij een ernstig misdrijf. In dit verband dient te worden gewezen op het arrest van het hof van beroep te Brussel van 15 juli 2022. Hieruit blijkt dat u veroordeeld werd wegens verkrachting van een volwassen persoon met verzwarende omstandigheden, en opzettelijke slagen met verzwarende omstandigheden. Hoewel u de ten laste gelegde feiten ontkent en tot op heden aanhaalt dat de seksuele betrekkingen met het slachtoffer met wederzijdse toestemming gebeurden en u geen slagen uitdeelde, achtte het hof van beroep te Brussel de feiten bewezen.

Uit het vonnis blijkt dat het onderzoek aantoonde dat u in de nacht van 9 op 10 juli 2021 het slachtoffer in een vergevorderd stadium van intoxicatie ontvoerde en zonder wederzijdse toestemming seksuele betrekkingen met haar had, en dat er feiten van geweld plaatsvonden. Het hof van beroep oordeelde dat de context van de onthulling van de feiten volledig neutraal is. Dat de verklaringen van het slachtoffer minutieus, coherent, en constant waren en geen tegenstrijdigheden kenden. De klacht is genuanceerd en zonder enige overdrijving. De staat van hulpbehoevendheid waarin het slachtoffer werd gevonden toont duidelijk dat ze werd blootgesteld aan een sterk traumatische situatie. De seksuele agressie set toonde meerdere verwondingen die wijzen op feiten van ernstig geweld. De verdachte legde verklaringen af die met de tijd veranderden, die niet waarschijnlijk zijn en daarom ongeloofwaardig. Het vergevorderde stadium van intoxicatie bij het slachtoffer tijdens de nacht van de feiten is vastgesteld. De ontvoering waar zij het slachtoffer van was, is kristalhelder. Er wordt geconcludeerd dat deze onbetwistbare reeks ernstige, duidelijke, precieze, overeenstemmende en samenhangende vermoedens de schuld van de verdachte, u dus, aantonen.
Bijgevolg moet, wat u betreft, de toepassing van de uitsluitingsclausule vervat in artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet worden onderzocht."

Gelet op het voorgaande kan niet betwijfeld worden dat verzoeker wel degelijk schuldig bevonden werd aan een ernstig misdrijf, meer bepaald verkrachting van een volwassen persoon met verzwarende omstandigheden, en opzettelijke slagen met verzwarende omstandigheden.
De beoordeling van de ernst van een misdrijf dient, zo weze herhaald, te geschieden aan de hand van meerdere criteria, waaronder de aard van het gepleegde feit, de schade die werd teweeggebracht, de gevolgde strafprocedure, de aard van de straf en de vraag of de meeste rechterlijke instanties het gepleegde feit ook als een ernstig misdrijf zouden aanmerken (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, Shajin Ahmed/Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, pt. 56).

In verband met de aard van de feiten, de aard van de straffen en de teweeggebrachte schade treedt de Raad de volgende omstandige en pertinente motivering van de bestreden beslissing bij:
"*Bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf moet rekening worden gehouden met de volgende criteria: de aard van de handeling, de straf, de werkelijke schade, en het soort procedure om vervolging in te stellen. Elk van deze factoren, alleen of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat een misdrijf "ernstig" is in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.*
Volgens 417/11 van het Strafwetboek is verkrachting elke gestelde daad die bestaat of mede bestaat uit een seksuele penetratie van welke aard en met welk middel ook, gepleegd op een persoon of met behulp van een persoon die daar niet in toestemt.
Verkrachting is een ernstig misdrijf dat op bijzonder gewelddadige wijze schade toebrengt aan de fysieke en psychologische integriteit van het slachtoffer. Het is een daad die onuitwisbare en blijvende sporen achterlaat.
Als seksuele agressie is verkrachting een diep traumatiserende vorm van geweld die verwoestende gevolgen voor het leven van het slachtoffer kan hebben. Fysiek kunnen slachtoffers verwondingen oplopen, seksueel overdraagbare aandoeningen krijgen of ongewenst zwanger raken. Op psychologisch vlak kan het opgelopen trauma leiden tot diepgaande stoornissen, waarvan de nawerkingen vele jaren kunnen aanhouden en die gespecialiseerde psychologische begeleiding vereisen.
De ernst van verkrachting wordt unaniem erkend in het strafrecht van veel landen, dat de daders van dergelijke handelingen streng straft. Het Belgische Strafwetboek (artikel 417/11 e.v.) voorziet in

gevangenisstraffen van 10 tot 15 jaar in geval van verkrachting en in geval van verzwarende omstandigheden in gevangenisstraffen die kunnen oplopen tot 30 jaar.
In paragraaf 40 van zijn "Background note on the application of the exclusion clauses: article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees" van 4 september 2003 stelt de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen: "(…) Moord, verkrachting, brandstichting en gewapende overval zijn "ernstige" misdrijven. (…)"
In casu kan niet anders dan worden besloten dat het om ernstige feiten gaat. Blijkens het vonnis maakte u zich schuldig aan ontvoering, verkrachting en het toedienen van geweld aan een vrouw die danig geïntoxiceerd was en duidelijk te kennen gaf geen seksuele betrekkingen met u te willen hebben tijdens de nacht van de feiten. Het hof van beroep te Brussel verwijst daarbij naar de intrinsieke aard en de extreme ernst van de feiten, die blijk geven van de flagrante minachting die u heeft getoond voor zowel de persoon van anderen, hun fysieke, psychische en seksuele integriteit, als voor de elementaire regels van het leven in de samenleving. Met een houding die grensde aan intimidatie, bleef u het slachtoffer achtervolgen om af te spreken en seks te hebben bij u thuis. Daarbij profiteerde u van het vertrouwen dat zij in u had, en heeft u misbruik gemaakt van de kwetsbare situatie waarin zij zich bevond gezien haar verhoogd alcoholgehalte. In deze toestand werd ze door middel van geweld naar uw woning gebracht. Uw genot reeds op zak heeft u haar op een presenteerbedje aangeboden aan uw vriend, evenzeer voor een seksuele ervaring. Gezien de fysieke en mentale dwang, haar gezondheidstoestand werd ze overgeleverd aan uw seksuele appetijt zonder hieraan te kunnen ontsnappen. Deze handelingen zijn zeer veelzeggend over uw onvermogen om uw seksuele driften te beheersen, uw gebrek aan respect voor de wil en toestemming van anderen en het geweld dat u gebruikt om uw laaghartige instincten te bevredigen. Deze feiten zijn van die aard dat ze mentale trauma's opleveren, en dramatische gevolgen kunnen hebben voor haar persoonlijke ontplooiing en haar psychisch evenwicht, inclusief het vertrouwen in anderen en zichzelf, en de weg naar een evenwichtige en bevredigende seksualiteit. Ook moet rekening gehouden worden met het gegeven dat feiten van deze aard een aanzienlijke sociale verstoring veroorzaken, alsook met de verontwaardiging onder de bevolking over seksueel misbruik van vrouwen, temeer daar in dit geval één van hen kwetsbaar was, en de afkeuring van dergelijke daden door alle leden van de samenleving.
Dit blijkt eveneens verder uit het vonnis dat u een gevangenisstraf van zes jaar oplegde, om u bewust te maken van de ernst van de verboden die u heeft overtreden en van de schade die u het slachtoffer heeft berokkend, en u zo veel mogelijk te ontmoedigen om in de toekomst opnieuw in de fout te gaan.
Gelet op al deze elementen komt het Commissariaat-generaal tot de conclusie dat de verkrachting, als ernstig misdrijf moet worden aangemerkt.
Er is vastgesteld dat u bent veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes jaar voor de feiten die u hebt gepleegd en die deze uitsluitingsbeslissing rechtvaardigen. Het Commissariaat-generaal betwist niet dat u deze straf heeft uitgezeten. U verklaarde dat u in oktober 2023 vervroegd vrijkwam uit de gevangenis en nog een enkelband diende te dragen tot april 2025 (CGVS, p.15). Hierna kreeg u geen verdere voorwaarden opgelegd. U wordt wel verder opgevolgd door de psycholoog en moet consequent naar de justitie assistent gaan. Uw straf eindigt in 2027, zo stelde u.
In zaak C-63/24 (Galte) https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=298704&pageIndex=0&doclang=nl&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=18232046 , benadrukt het Hof van Justitie van de Europese Unie dat niet kan worden uitgesloten dat de ernst van een strafbaar feit anders wordt beoordeeld op het moment dat het is gepleegd en op het moment dat een verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht. In dit verband preciseert het Hof dat het feit dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt zijn straf heeft uitgezeten "in aanmerking moet worden genomen" om te bepalen of hij moet worden geacht onder de uitsluitingsgronden van artikel 12, lid 2, sub b, van de Kwalificatierichtlijn te vallen. Het Hof benadrukte echter dat het feit dat verzoeker zijn straf heeft uitgezeten "slechts één van een aantal omstandigheden is" en "op zichzelf geenszins in de weg staat" aan de toepassing van die bepaling. Om de ernst van het betrokken strafbare feit te beoordelen, zal de bevoegde autoriteit in het bijzonder moeten kijken naar het soort handeling in kwestie, de opgelopen en opgelegde straf, de periode die is verstreken sinds het strafbare gedrag, het gedrag van de betrokkene gedurende die periode en het eventuele berouw dat hij heeft getoond. Deze overwegingen zijn mutatis mutandis ook van toepassing op artikel 14, lid 3, sub a, artikel 17, lid 1, sub b, en artikel 19, lid 3, sub a, van de Kwalificatierichtlijn.
Bijgevolg moet het Commissariaat-Generaal, om de ernst van een misdrijf te beoordelen, in het bijzonder het soort handeling in kwestie, de opgelopen en opgelegde straf, de tenuitvoerlegging van de uitgesproken straf, de periode die is verstreken sinds de strafbare gedraging, het gedrag van de betrokken persoon tijdens die periode en de eventuele spijtbetuiging onderzoeken.
In het onderhavige geval is de Commissaris-Generaal, rekening houdend met de factoren die volgden op de door u gepleegde feiten, van mening dat, ondanks de uitvoering van uw straf, en het gegeven dat u aanhaalt dat u de gevangenis eerder mocht verlaten daar u zich goed gedragen had (CGVS, p.15), de ernst van de gepleegde feiten vaststaat op het moment dat deze beslissing wordt genomen
Zo dient herhaald te worden dat u een vrouw tegen haar wil meenam, verkrachtte en geweld gebruikte tegen haar. Hiervoor werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes jaar. Bovendien moet er worden vastgesteld dat u niet alleen ten tijde van het uitspreken van de veroordelingen maar ook nog na het uitzitten

van uw straf de feiten waarvoor u veroordeeld bent ontkent (CGVS, p.14-15). U blijft herhalen dat u geen misdaad heeft begaan en dat u niet begrijpt waarom uw toenmalige vriendin een klacht tegen u indiende. Uw flagrant gebrek aan schuldinzicht laat toe te besluiten dat u volhardt in het gedachtegoed waarbij u de integriteit en het recht op zelfbeschikking van vrouwen en meisjes ontkent. Ook de wijze waarop u invulling heeft gegeven aan uw leven in België getuigt op zich niet van een herintegratie in de samenleving die u voor dergelijk ongewenst gedrag kan behoeden. Waar u reeds gewerkt heeft, de taal aan het leren bent en een integratiecursus volgde (CGVS, p.5), dient opgemerkt te worden dat dit geen elementen betreffen waaruit zou kunnen blijken dat uw verblijf in België zich in uw hoofde heeft uitgestrekt voorbij hetgeen kan worden verwacht van een vreemdeling die in België verblijft. De vaststellingen aangaande uw schuldinzicht en gedrag na het volbrengen van uw straf laten niet toe om afbreuk te doen aan de ernst van de feiten waarvoor u veroordeeld werd.
Met het oog op de bovenstaande bevindingen rechtvaardigt het feit dat u al bent veroordeeld en een gevangenisstraf hebt uitgezeten voor de bovengenoemde handelingen geenszins dat de uitsluitingsclausules niet op u moeten worden toegepast."

Voorts wordt in de bestreden beslissing inzake de individuele verantwoordelijkheid van verzoeker op goede gronden als volgt overwogen:
"*Uit de elementen in het dossier blijkt dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor dit misdrijf. U werd immers door de rechtbank en het hof aangewezen als dader voor het aangehaalde misdrijf. Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de mogelijkheid dat u op grond van bovengenoemde feiten van internationale bescherming zou worden uitgesloten. De door u aangehaalde elementen tonen evenwel niet aan dat u geen individuele verantwoordelijkheid voor de door u gepleegde misdrijven zou treffen.*
U tracht slechts de feiten waarvoor u veroordeeld werd te ontkennen en te minimaliseren door te stellen dat het slachtoffer uw vriendin was, dat de relatie met wederzijdse toestemming was en dat er geen bewijs was, geen getuige, geen camerabeelden en geen medische testen (CGVS, p.14-15). U geeft aan tot op heden niet te begrijpen waarom zij een klacht tegen u indiende. Uw voorstelling staat evenwel volledig haaks op de vaststellingen van de rechtbank van eerste aanleg en van het hof van beroep en kan bijgevolg niet aanvaard worden.
Gelet op de bovenstaande vaststellingen is het Commissariaat-generaal van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.
Bijgevolg dient u te worden uitgesloten van de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.
Het feit dat u hier uw leven terug wilt opbouwen (CGVS, p.15) is niet van dien aard dat zij de toepassing van de clausule die u uitsluit van internationale bescherming in de weg staat."

Verzoeker lijkt in zijn verzoekschrift op zich niet te betwisten dat er sprake is van een ernstig misdrijf maar stelt dat er rekening dient gehouden te worden met verschillende factoren waaronder het gegeven dat hij vervroegd is vrijgekomen, hij de opgelegde voorwaarden naleeft en geen dreiging meer is voor de openbare orde, de feiten dateren van vijf jaar geleden, er zich sindsdien geen nieuwe feiten hebben voorgedaan, hij nog steeds wordt opgevolgd en erkent dat hij een fout heeft gemaakt maar zijn leven opnieuw probeert op te bouwen.
Verzoeker slaagt er met dergelijk betoog niet in om afbreuk te doen aan de hoger weergegeven omstandige en pertinente motieven die steun vinden in de stukken van het dossier waarbij reeds rekening werd gehouden met verschillende factoren waaronder zijn (gebrekkig) schuldinzicht en gedrag na het volbrengen van zijn straf.
Waar verzoeker opwerpt dat de feiten dateren van vijf jaar geleden, hij de opgelegde voorwaarden naleeft en geen dreiging meer is voor de openbare orde, merkt de Raad op dat in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden, bij de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van ernstige redenen om aan te nemen dat een verzoeker een ernstig misdrijf heeft begaan niet vereist is dat de verzoeker een actueel gevaar voor de samenleving vormt. De Raad stipt aan dat wanneer de ernst van het misdrijf vaststaat en de individuele verantwoordelijkheid van verzoeker is vastgesteld, wat hier het geval is, de toepassing van een uitsluitingsclausule niet meer kan worden onderworpen aan een bijkomende voorwaarde, met name deze van een afzonderlijke proportionaliteitstoetsing dan wel een belangenafweging in het concrete geval (zie artikel 17, vierde lid van de Verordening (EU) 2024/1347).
Voor de toepassing van artikel 17, eerste lid, b) van de Verordening (EU) 2024/1347 (oud artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet) volstaat het dat "*er ernstige redenen zijn om aan te nemen*" dat verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd, hetgeen *in casu* niet kan worden betwijfeld zoals blijkt uit het geheel van wat voorafgaat. Noch uit de wet, noch uit de voorbereidende werken en de Verordening (EU) 2024/1347 blijkt dat de toepassing van voormelde bepaling vereist dat een actueel of toekomstig gevaar voor de samenleving wordt aangetoond. Verzoekers betoog dienaangaande in het verzoekschrift is dan ook niet dienstig en verhindert de toepassing van de uitsluitingsclausule niet.

Uit verzoekers veroordeling en de supra weergegeven motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers individuele verantwoordelijkheid zowel aan de hand van objectieve criteria (feitelijk gedrag) als aan de hand van subjectieve criteria (besef en opzet) wordt vastgesteld. Het gegeven dat verzoeker vervroegd is vrijgekomen, zijn voorwaarden naleeft en nog steeds wordt opgevolgd en thans erkent een “fout” te hebben begaan, neemt niet weg dat de commissaris-generaal op goede gronden kon vaststellen dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Alles samengenomen staat de ernst van de gepleegde feiten op heden nog steeds vast, net als verzoekers individuele verantwoordelijkheid.

Verzoekers handelingen zijn niet te verzoenen met de humanitaire inslag van het subsidiaire beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze oordeelt dat het door verzoeker gepleegde misdrijf als een ernstig misdrijf dient te worden gekwalificeerd en dat verzoeker bijgevolg dient te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.4.3. Het tweede onderdeel van de beslissing tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus vloeit voort uit oud artikel 57/6 eerste lid, 13° van de Vreemdelingenwet *juncto* oud artikel 55/4, § 4 van diezelfde wet. In dit verband kan thans dienstig worden verwezen naar artikel 57/6, § 1 van de Vreemdelingenwet zoals gewijzigd bij de wet van 16 juni 2026 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie (*BS* 19 juni 2026).
Krachtens deze bepaling verstrekt de commissaris-generaal, wanneer hij een verzoeker uitsluit van de subsidiaire beschermingsstatus op grond artikel 17 van de Verordening (EU) 2024/1347, een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel op grond van artikel 3, 5) en 6) van voormelde Verordening.

De beslissing over de uitsluiting dient te worden onderscheiden van het advies over de verenigbaarheid. *In casu* is verweerder van oordeel dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet (heden de artikelen 3, 1) en 5) juncto 9 en 10 en artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347) en dat verzoeker mag worden teruggeleid naar Irak.

Betreffend advies heeft geen betrekking op de redenen waarom een persoon wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus, is geen verwijderingsbeslissing en tast de juridische situatie van de betrokken persoon niet aan. Dit advies van de commissaris-generaal gaat slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel en heeft enkel tot doel na te gaan of de persoon die uitgesloten wordt van een beschermingsstatus verwijderd kan worden van het grondgebied, zonder dat dit een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet, zodat het advies in het kader van onderhavige beroepsprocedure geen aanvechtbare rechtshandeling vormt (RvS nr. 234.824 van 24 mei 2016 en RvS nr. 249.122 van 3 december 2020).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift kritiek uit op dit advies, merkt de Raad op dat dit niet dienstig is.

2.3.4.4. Volledigheidshalve stipt de Raad nog aan dat oud artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet, thans vervat in het artikel 17 van de Verordening (EU) 2024/1347, geen verplichting bevat de voorwaarden voor de toekenning van de subsidiaire bescherming na te gaan alvorens te besluiten tot de uitsluiting van deze beschermingsstatus. Er is, gelet hierop en gelet op het feit dat verzoeker uitgesloten dient te worden van deze status, geen reden om uitspraak te doen of er in zijn hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van de artikelen 3, 1) en 5) *juncto* 9 en 10 van de Verordening (EU) 2024/1347 (oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet). Hij dient verder uitgesloten te worden van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 17, eerste lid, b) van de Verordening (EU) 2024/1347 (oud artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet).

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven

zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier. Evenmin wordt een schending van het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk gemaakt.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten en kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. Tevens blijkt dat verzoeker tijdens dit persoonlijk onderhoud ook werd gehoord over (de feiten die hebben geleid tot) zijn veroordeling(en) in België. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.9. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 17, eerste lid, b) van de Verordening (EU) 2024/1347.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend zesentwintig door:

H. CALIKOGLU,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
R. VAN DAMME	H. CALIKOGLU